

19.8. 1900

38

Jakob Siiv'i Laulud.

Wiru-Kandle III. anne.

Tallinnas.

„Uue Uja“ kirjastus.

1900.

Sind 25 fop.

Jakob Liiw'i laulud.

Wirn-Handle III. anne.

Tallinnas, „Uue Maja“ kirjastus.
1900.

Доволено Цензурою — Юрьевъ, 5-го Ноября 1899 года.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

53495

Печатано въ тин. М. Шиффера и М. Антье, Ревель.

Laulu wõim.

Kui ammu aja-hauda maetud
On arm ja noorus, elulust,
Ja haura kohtgi finni kaetud,
Mis annaks nendest tunnistust.
Siis neid ei juuda wälja kaada
Sealt taewast elu talwekuul,
Kuid nõia kombel elu anda
Wõib neile ilus laul ja luul.

Waga meel.

See laulit rändab eksi teel,
Kel laulus puudub waga meel,
Ja madal on ta luule lend,
Ta on kui õõ ja põrnu wend,
Kel lufus taewa wärawad,
Kust paleused säravad.

Minu lulle.

1.

Mul tuli wara wastu lahke luule
Ja hüüdis: Laps, ma otin taga sind.

Ta juhtis taewa kõrgusele mind,
Kus põrmuliste kärinat ei kuule.

Ma hüüdsin tuhat terwitust kuule
Ja tähtedele tufjus tundes rind;
Mul oli woorus ülem eluhind,
Suud andsin ainult armsa ema suule.

Aeg jõudis, — aimamata tajatesi
Ma aate-ilmast ära lahkusin
Ja jätsin paleuste paradiisi.

Siis nõudsin põrmu pinnalt inimesi,
Ka neidgi, keda enne põlgasin,
Ja omandasin nende eluwiisi.

2.

Nüüd seisjan nagu Adam aia taga,
Kes paradiisist wälja lükatud,
Kus aia wäraw kinni langenud
Ja elupuu mul kosutust ei jaga.

Seal oli elu eestimata, waga,
Seal kaswasiwad kaunid lilled, puud.
Ta wäärtust alles nüüd ma märganud,
Kui kõik ju ammu jäetud jumalaga.

Oh, miks ma sellel armsal õnne ajal
Kui seisin paradiisi palmi all
Ei mõistnud laulda sellest ilmale!

Nüüd pää mul walge, walge kase najal
Ma istun waitfelt, kurtes kaebawal
Ja sean mälestusi lauludesse.

K o d u k o h t .

Mu kodukohaks oli Beipsi kallas,
Kus wesi sinas ala filma ees,
Mis wähest paistis peegli waituses
Ja wähest mäksul hirmu hinge walas.

Ma armastasin rahu wete wallas
Ja waatfin taewa kuju waitjes wees;
Ka kari-loomad paistwad seal sees
Ja karjapoiss — ma ise — wiisud jalas.
Ma waatfin pilwis paistwat wikerkaari,
Mis säras, läitis ilu-wärwidest
Ja maal's uhleid pilta järwe pinda.
Seal nägin linnasid ja metsi, saari,
Mis nagu kaswastwad wälja weest
Ja ime wäel täitswad mu rinda.

2.

Mul Peipsi pinnal paistis mõni puri, —
Rui lendaks õhus walge lagle lind, —
Mis tuules paisunud kui piiga rind,
Kel tundmata weel kawalus ja kuri.
Et mõni sõudja laenetesse juri
Ja lõhtes mõni paat, mil kallis hind,
See ütlemata kurwaks tegi mind,
Et waitne wesi wahest nõnda kuri.
Nii kaswatastwad mu südamesse
Seal luule aimu waitus, tormi kohin,
Ja wete sina, tähtis taewa wõlw.
Reid tundmusi nüüd liidan lauludesse
Rui lubab isamaa, et laulda tohin,
Mis hinge peitis lahle lapsepõlw.

✓ Laske rahus.

Laske rahus kannelt belisjeda
Weel on tungi tunda südames.
Urge raswendage waba rada,
Kewade läeb mööda lennates.
Daulikuid weel laulmas mitu sada,
Kellel jüda tuffub nooruses.

Kewade neil õnnes teretada
Mina wiibin wiimseis wiisides.
Nagu sumisedes üle tühja aasa
Lendab mesilane hilja sügisel,
Dtsib puhke paika üle-talwe,
Kõnda kumiseb weel kurvalt, taja,
Wiimne heal mu kandle keeledel:
Dlgu see mu waikne õhtupalwe.

Tiigi kaldal.

Ilm pühalik waikne ja waga,
Weel waiksem on tiigi pind,
Alt põhjast kallaste warjud
Kui waimud waatawad mind.

See rahu mu südame laeneid
Ei waigistada weel saa,
Seal ilmuwad tumedad warjud
Ja liiguwad salaja.

Kui pahawaimude kari
Nad kisuwad, kárawad seal,
Mu rahuta waimusse kostab
Nii nutu ja naermise heal.

See ainumas teadus siin suudab
Weel rahule sundida mind,
Et iga lauliku oja
Ei ilma on rahutu rind.

Auenägn.

Linnulaul nii kurwalt fajas,
Lehed puudest puhutud.
Mina seisin surnuaias,
Kus kõit elu närtsinud.

Rist siin seisib ristist lahus,
Märgiks iga hana peal,
Et üks ristitandja rahus
Segamata hingas seal.

Risti kirju vastu eha
Püüdsin hoolsalt lugeda,
Tahtsin teada iga keha,
Kes siin kaetud kalmuga.

Ja ma leidsin: Siia maetud
On ju noorus, kuldne põlv,
Muremüüriega ta kaetud —
Murdumata hana võlv.

Teine haud mu armu kattis
Külmas mullas sügawas,
Kolmas hinge ihad mattis,
Paleused paelutas.

Nõnda iga rist mul näitis
Minu armsaid mõndagi,
See mu rinda walul täitis
Ja ma nutsin waguši.

Siginen raagus puule,
Toetada jelle naal.
Oh, — mu noorepõlwe luule
Hingas leina-käse all.

Hälli-päewa wõõrad.

Tuul kohiseb afnate taga,
Tuisi wilistab wingudes;
Mu toas on soe ja waga,
Lamp põleb laual mu ees.
Ma mõtlen, mu paremad tutwad
On wõitlemas tormiga,
Kes minule wõõrsile rutwad
Ja õnne mul soowima.

Kül votan, ei ükski neist tule,
Eht küll juba hiline tund,
Ei kellade kõlminat kuule,
Ma waitin, kui näeksin und.

Üks lõssub ja taja kui wari
Ta kuulmata wallale läeb
Ja tundmata wõõraste kari,
Mu ümber nüüd wahtima jääb.

Neist ühed kui küürakad naesed
Ja teised nii lahjad kui luu,
Kõik mõned nii wiletsjad, waesed,
Kõik puuduwad silmad ja suu.

Ma kahmasin laua alt kepi,
Et wälja sealt ajada neid.
Nad hüüdsiwad: „Jand, oh lepi
Ja waata kord teraselt meid!

Ea asjata tõstad siin kära
Ja enese lapsti nüüd lööd.“
Kepp langes. — Ma tundsin ka ära,
Mu armsamad luuled ja tööd.

Neist mõni seal iargas ja jändas
Ja müras ja määratses nüüd,
Nii igauks mööda mu'ft rändas,
Mind sõimas ja mõistis mul süüd.

Seal lyrika nuttis: „Mu isa,
Miks haiglaselks ilma mind löid?“
Dramatika tõstis suurt kisa:
„Wind iluta eluse töid.“

Ja proosa see tännitas walju:
„Mu polegi hinge sees!“
Ja epika hädaldas palju:
„Ma õnnetu, õnnetu mees!“

Kõik astiswad kurjalt mu ligi,
Mul kitsaks läks hingates rind.
Ma ärkasin; hirmu higi
Ja wäsimus waewas seal mind.

Kostus õnnesoovijatele.

16. Webruaril 1892.

Ma tänan südamest, ei muud fiin tea
Sel kallil tunnil teile ütelda,
Kus teie soovid hüüdnud elama
Mul mõne rõemu tunni, mõne wea.
Teilt leian mõne kiidurikka rea,
Mis noorus võtaks vastu isuga,
Kuid teenimata pärg on mulle ta,
Seal närtisib warsti nägus „meeles-pea.“
Kõlm korda kümme aastat ja weel kõlm
Mul nagu unes mööda saadetud,
Kus tuluta ma kaotasin mõne tunni.
Nüüd tuisanud mu elu õitest tolm
Ja lehtist õrnemad ju langenud,
Ja kadunud ka hingest õnne uni.

Sonetid Peeter Jakobson'i hanal.

18. Juulil 1899.

1.

Sa laulsid õnneft, laulsid rõõmust, walust,
Sa kiitsid kõrgels woorust, armastust
Ja mõistsid hulka mustust, madalust,
Mis kõigutamas auusa elu alust.

Su laulud laenatud on kodu jalust,
Neis leidub noore õnne magust,
Mis rõõmuls mündab kurbtust, igawust
Ja kostab wasta mitmest Gesti talust.

Kurb-tõsine, kui läbi pijarate
Ja nagu läbi kurwa udu fatte
Meil paistab lawalt Sinu näitemäng.

See waatja waimu kosutawalt rääkab . . .
Ja ise Sinu elulugu näitab,
Et elu koorm Sul kanda oli ränk.

2.

Nüüd, raugend jober, rahulisti maga,
Meilt wara warisenud laululind.
Su laulule jääb ikka kõrge hind,
Suu tööde waim on aateline, waga.
Rõik, mis sa tegid, kiitwast käib Su taga,
Ja kodumaa saab mälestama Sind,
Su haua kaldal kurb on mitme rind,
Kes jätabad Su põrmu jumalaga.
Eest Sina Eesti õnne taga nõudsid,
Tõid iludisi kirjanduse õuue,
Mis Sinu nime unuda ei lase.
Tööst wäsinult Sa rahuranda jõudsid,
Su põrmu kodumaa nüüd wõtab põuue,
Kuid rahwa rinda jääb Sul armas oja.

Tänuks

Oma kooliõpetajale J. Jürgenstein-Sillele.

Sa andsid mulle õige Eesti meele
Ma selle eest weel nüüdgi tänan Sind.
Et laulan Eesti salus nagu lind
Seks painutasid lapsena mu keele.
Mind juhtisid siis armsalt tõe teele,
Kui paha poole painduw oli rind,
See on mu kõige kallim elu hind,
Silm, Sulle tänu andes, tipub weele.
Mu Elias, nüüd oled ära läinud —
Si mitte taewa — minu filma eest.
Mu mõttes oled siiski minu kõrgus.
Eh! ammu pole ma Su palet näinud,
Su waimu leian Sinu kirjades.
Eest ofake ka minu rinda nõrgus.

Ratsanik.

I.

Gobu traawib, hobu rühib,
Raugemata rutuga.
Ratjutaja higi pühib,
Aeg ei anna puhata.
Armsas kewadises ilus
Ratsanik ei seisata.
Mõni lillekene wilus,
Waatab sõitjat nutuga.
Sest et tee pealt kõrwa kallab
Taltõmata hobune,
Sõitja tahtel maha tallab
Mitme die õrnuse.

II.

Tujudega tuhat nelja
Sõidab noormees noolena
Ule kauni nurme selja,
Mis on laetud wiljaga.
Noore mehe süda nõuab
Järgi jõuda õnnele,
Kunni nägemata jõuab
Kätte sume sügise.
Peru hobune ei taha
Enam sõita edasi,
Wiskab sõitja seljast maha
Dotamata äkisti.
Küüd ei ole sõitjal rammu
Suwe kuues rännata,
Tuldud teele pöörab sammu
Kuttab kodu otsima.
Alga lume lade katab
Vile laane, põllu tee.
Tuisu tuhin jäljed matab,
Eiht on tume filmale.

Otsas mehe ettevõtte,
Tuimus tungib kehaskje,
Südames tal ainus mõte:
Millal saaks öömajale?

Rõõm ja mure.

Rui inimene ilma loodi
Ja loodi valgus, loodi õõ,
Siis rõõm ja mure taewast toodi,
Siis algas elu-õõditlus, töõ.
Sest jaadit mustas leina riidis
Räib mure läbi ilmamaa,
Rõõm tema seltsis pehmes siidis
Siin kõnnib lõbu, lustiga.
Nüüd kurwal tunnil taewa tihti
Silm waatab üle tähtede,
Rõõm ajab wahest wiltu sihti
Ja kaob põrgu leegisse.
Kuid siiski palju enam hinnas
Rui tuhat kordne mure, piin,
On patust waba rõõm mu rinnas,
Mis taewast kujutab ju siin.

L u i g e l a n l.

Rui eennast isa armul toitfin
Ja lapse lugu sullit'in,
Kord kase salus karja hoidfin
Ja suwe lõppu ootasfin.
Ju igatsedes üles wahin,
Kas taewal sügisele karw,
Seal kuulduub linnu tiibe jahin
Ja lendab rohke luige parw.

Üksteisest natukene lahus
End hargi wiisil jeadinud,
Nii lähwad luiged waikselt, rahus,
Päämehelt saawad juhitud.

Reid arwata on mitu sada
Si keegi karju, káratse,
Neil perekondlik jutu wada,
Sest eesmärk üks, ja üks on tee.

Nad lähwad tuule lennul, kiirelt,
Parw näib weel paela jämedus,
Siis kustub hoopis waate piirelt
Ja waitib linde healitsus.

Seal täidab järsku õhu walla
Nii ootamata hele huif,
Siis ilmub kõrge pilwe alla
Üks parwest maha jäänud luif.

Ta rinna sees seesama iha.
Mis teistel, kes on taugel cel,
Kuid wásinud ta luud ja liha,
Ta parwest maha jäänud teel.

Jah, — karja poisikene, sulle,
See ajas naeru peale siis.
Nüüd wanas põlwes selgetks mulle
On saanud luige kaeblik wiis.

K a n g e l.

Kas kewade, et metsas sirin sörin
Ja laulitud on laulmas mesi suul?
Ju liigub laulule ka minu huul
Ja hinges tunda jala õnne wárin.

Weel ootan lauluga ja otsust pärin:
Mis rõõm on see, mis ärkab lusti luul?
Seal kostab tajakesti waitne tuul:
Ilm nõuab rahu — waitne sõja kárin.

Seal sureb rinda, kahtlus täidab waimu:
Kas tõsi see, mis kuulsin waikes tuules,
Eh! nägin ainult õnnestawat und?
Jah, selles heales tunnen tõsist aimu,
Kuid kõi weel seisab nagu armsas luules
Ja laugel, laugel on see õnnis tund!

Walgusele.

Maailma ilustaja walguš,
Kõit loodus nõuab eluks sind,
Sa Looja suurte tööde algus
Ja loomu-riigi ema rind.

Sa paistad alla taewa õuest,
Sul tungib wastu ija taim,
Ja sinu poole tuiswast põuest
Ka püüab inimese waim.

Ka sina walgusele jõua,
Mu armastatud isamaa.
Wend, õde, õigust taga nõua,
Tõtt julgelt üles tunnista.

Tee wabet, lesse walgust wihtab
Eh! lesse nuttes ootab õõd,
Üks nendest rahu troosti ihtab
Ja teine häbistawat töõd.

Jõulu mõtted.

„Auu olgu nüüd Loojale kõrguse sees,“
Nii taewa koor laulab all ilmas
Auuks tähed on hiilgamas Jõsanda ees,
Rõõm särab ka inglite filmas.

Auu andwad kõi Loojale looduse wäed;
Tuul merel, maal tormid ja äite.

Auu-wahiks on pilwedeft kõrgemad mäed,
Neid ehiv kuu hõbene läige.

Ra rahwad ja riigid, ja wallad ja wäed,
Kel waenu ja waewa on kanda,
Nüüd palwele panewad kofku kõit käd,
Et täna auu Loojale anda.

„Ja maa peal on rahu,“ weel kuulufje fiin,
Läeb edasi ingli laul, lugu.

Maailmast on lõppemas häda ja piin,
Saab wendadeks rahwaste jugu.

Nüüd waitigu waenud, mis õelufe merd
Weel ajawad laenele wahus.

Rus weelgi põrm ahnelt saab wendade werd,
Seal elagu rahwad kõit rahus.

Ja wiimane sõna see armsam on weel,
Mis inglite koori juust kajab,
Siin kuuldub, et „et rahwasi on Loojal hea meel,“
See südameid hõiskama ajab.

Siis hõiskage teiegi pühamal ööl,
Mu kodumaa, rahwad ja keeled.
Rõõm, rahu meid juhtigu ühijel tööl;
Head, wagusad olgu meil meeled.

Jõuln laul.

Näe, taewas läab walgetks just süda-öö tunnil! —
Ei ole see oodetud päitene weel, —
Maailmade Wägewa Jõsanda sunnis
Üks ingel on tulemas taewasel teel.

Mäe ladwad ja metsjad on heledad, walged
Ja pilwedes punetab hommiku koiit.
Nüüd karjastel wäljal on kofkunud palged,
Neid hirmutab imelik walgufe loit.

„Teil kadugu kartus, rõõm leetigu rinnas,
Nii ingli juust kostab seal julgustaw hüüd:

„Siin ligidal Betlemmas, Taaweti linnas,
Maailmale Kristus on sündinud nüüd.“

Nii ingel neil' taewalist juttu siin ajab
Ja julgemalt waatab ju karjaste film.

Seal äkisti taewa-wäe koori laul kajab:

„Auu Loojale kõrguses andku kõik ilm!“

Nüüd maa peal on rahu, ilm elagu rahus,

Sest Jumalal rahwast on praegu hea meel.“

Laul waikib. Auu — rahu — ja hää meel — siin lahus,

Mäe ladwadest heliseb tagasi weel.

Ta heliseb jõulu ööl, usklik hing kuuleb

Neid heali ja sõnu weel praegugi nüüd,

Sest rahuta hingele Rahu-würst tuleb

Ja kustutab südamest koormawad süüd.

Sonet Sakwere losfi waremetele.

15. Juunil 1890.

Siin kui kuulduks tajaft leina kaja,

Endist nuttu waikjel suwe ööl.

Waljus ehitab siin uhket maja,

Wangid nutwad raskel orja tööl.

Sõja waim, kui elu häwitaja,

Astub mäele, surma riistad wööl,

Waremeteks langeb kindel maja,

Müürid tunnistajaks tubliil tööl.

Ragu waimud kahwatan'd kuu walgel,

Koolja kujuk halli udu sees

Waatwad müürid üle noore linna.

Linn kui neiu rõõmsal noorel palgel

Ohib halli iakese ees . . .

Ohkab ikka ilusamaks minna.

**Cesti rahwa 75 aasta Wabaduse pidu
päewaks.**

18. Juunil 1894.

Taewa arm on murdnud wäginulla,
Murdnud raudse aja ahelad;
Wabaduse ingel taewast alla
Tulnud peastma rahwaid, ifamaad.
Rahwas unustanud end' se waewa,
Tänu hüüded tõuswad üles taewa,
Taewa tõuseb Cesti laulu heal.

Cesti end' se jumalate mäele,
Taara linna rahwas kogunud,
Rätt siin andwad wennad wenna käele,
Waimustusest hinged täidetud.
Wanemuine wana Taadi wallast,
Tuleb täna Smajõe kallast
Jlustama oma lauluga.

Kõigil hinges waimustuse woole.
Siisgi waikib laul ja pasunad,
Cesti wennad enne taewa poole
Waatawad, kui tõble hakkawad.
Taewa Jsa ette palweid lenda
Reisrile, mis teisri kohus, anda,
Seda nõuab õige Cesti meel.

Laulgem nüüd kõil Cesti tütreid, pojad,
Ülendagem ühes oma meelt!
Laulgem! Nüüd on südamed meil soojad,
Kuu lutagem „püha päewa“ feelt.
Tehku kõigil löbu laulu hüüe,
See on täna meie ülem püüe,
Meil on täna kallis rõõmu päew!

Cesti muusik iga rinda täida,
Tungi wabalt rahwa hingesse,
Kõige ilmale nüüd jälle näita,
Et ju elu jõud ei wähene!
Ja et Wanemuise kandle mängi

Pole jätnud weelgi une süngi
Eesti wennad kallil kodumal.

Zahtumata armast laulu fundi
Eesti südamest ei võida riisuda,
Unustada praegust kallist tundi
Näitab kogunisti võimata.
Eesti rahwas, wennad, õed ja kaimud
Esiwanemate waprad waimud
Hüüdwad meile täna hauast nii:

„Wennad, õed, kes pidul priiusele
Kiidulaulu hõiskel laulate,
Wõitke priius oma südamele,
Istutage auusus hingesse.
Waba waim wõib ihu juhataada,
Wabal ihul armas effi rada . . .
Mõlemate priius juhib taewasse!“

Laulge!

Laulge iluks isamaale
Lahket lugu laulikud,
Jätke jala waitus — wale —
Mured, mis teid muljunud!

Endsel ilul eha walge
Eesti pinnal helendab,
Pristkus ehil neiu palge,
Karskus noort meest karastab.

Raswul kaunist wilja kannab
Emakene Gestimaa,
Rõigil oma oja annab,
Tühjus talus tundmata.

Jõeses woolab wärsk wesi
Luulelise laitega,
Põesas teewad linnud pesi,
Dõpik hüüab üle maa:

Laulge ilus isamale
Lahket lugu laulikud,
Jätke jala waihus — wale —
Mured, mis teid muljunud.

Küllalt.

Lauldes tahan meeles tanda
Dma kallist kodumaad,
Ei ma suuda andeks anda
Neile, kes sind laimawad.

Keed ei tunne sinu waimu,
Sinu õiglast mehe meelt,
Luuletawad sulle laimu,
Sõnakehwaks Cesti keelt.

Nüüd on sellest küllalt juba,
Arge kauem pilgake!
Wend ja õde, ära luba
Liiga teha endale.

Keele ilu kaunim kaja,
Laulikud, on Teie suus,
Laimu waigistada waja,
Muuta muude õffitus.

Andle tunda igas salmis
Keele rikust riimides.
Näidate, et igas walmis
Keel on kindlas sidemes.

Kas tunned meest?

Kas tunned meest, kes loidu ajal
Ju wara tõuseb woodi seest
Ja lahkel linnu laulu k ajal
Teeb lauldes palwet pere eest?
Kes õhtu ehal, loidu walgel

Ja iga uue tööde algel
Nii abiks kutjub Jumalat.

Ras tunned meest kes iga iwa,
Räest külwab maha palwega,
Kes palehigis korjab kiwa,
Mis põldu püüdwad rikkuda?
Kes õnnistust kül palub taewast,
Kuid üksi oma tööst ja waewast
Siin waitfelt püüab elada.

Ras tunned meest, kel kübar pihus,
Räed ristis õhtul põllu ees?
Tal päewa wäsinus küll ihus,
Kuid rööm ja tänu südames,
Siin särast hinge rahu maitseb,
Mis teda murede eest kaitseb;
Ta waba, wabas looduses.

Ras tunned meest kes rahus asub
Nii halwas majas madalas
Ja nurinata ära tasub,
Mis seadus, kohus pärimas?
Kes kurjaga ei taju kurja,
Ei sajata, kui töö läeb nurja,
Waid algab uue usuga.

Ras tunned meest, kes pahnas põhus
End elu wastu walmistas,
Kel lapsena küll kõlgas kõhus,
Müüd priskesti on elamas?
Tal pole wõerast abi ligi,
Kõik mis ta ofa, oma higi
Ja oma waewa kallim palk.

Ras tunned meest, kel oma wiga
Ei olnud tarwis kaebada
Kel annetud pikk elu iga
Ja terve ihu, hingega?
Kes põldu harris elu aja,
Sealt wõttis, mis tal eluks waja,
Jäi armjaks lapseks loodusel.

Kas tunned meest kes õhtu ehal
Läeb nurinata magama
Ja kiristu pandud muldsel kehhal
Auu pärgasti ei himusta,
Waid kaob, unub nagu wari,
Kui warrelt langend walmis mari,
Üks wana Gesti talu taat.

Uus aasta.

Uus aasta käes, ja kõikidel uus lootus,
Kas olgu neiu, peiu, naene, mees.
Uus aasta käes, ja uue õnne ootus
Nüüd ajub iga tuiswa rinna sees.

Kuid ajalend süin meie käest ei küsi,
Kas kurb ehk rõõmus inimese meel.
Ta meie pärast pilkugi ei püsi . .
Aeg muutumata hea on oma teel.

Et haiglane on mõne elu iga,
Ehk nurja läinud mõne parem püüd,
Ja mõne hinge koormab raske wiga:
Kas oli wanal aastal sellest süüd?

Kas wastab aeg, et inimesesugu
Nii tihti rändab ilma sihita,
Ja ilmas kõrgetis pectud ajalugu
Dn aina kirjutatud werega?

Aeg ikka hea, kuid temalt loota,
Ei pruugi meie ilmas midagi
Ja unistades õnnepõlwe oota,
Dn enda piinamine koguni.

Waid hoolsas töös ja enda üle walwes
Sul tuleb õnn, su elu kallim hind.
Kui algad^m uue aasta usus, palwes,
Siis kergeks läheb tõesti su rind.

K e w a d e.

Nüüd jälle ime ilul ilma täidab
Suur rõõmu hõiske, wabaduse hüüd,
Uus elu ärkab, taim ja rohi näitab,
Et õitseda ja õnne tunda on ta püüd.

Õis die kõrwal ehitwad nüüd aasa
Ja õrnas tuules nõtkutawad pead,
Sind inime nad hüüdwad rõõmul kaasa,
Et unustaksid walu, mis sa hinges tead.

Kuid selle püha ilutempli õue
Wii waga ülekohtust waba rind,
Eh! muidu ärkab kahetsus su põue
Ja iga lille puhtus noomib sind.

K o i t.

Näe taewa äärele tärkab
Koit nagu fullane wöö,
Kõik elu ja ilu nüüd ärkab
Ja ärkab ka kára ja töö.

Pilw rünkana koidu süles,
Seal teine ja kolmasgi weel,
Kui Kalewid tõusewad üles
Ja ajawad ühte teist eel.

Üks paistab nii tugew kui mägi
Ja teine kui määratu mees
Ja kolmas kui lõwi, kel wägi
Kõik murda, mis murduw on ees.

Neil wahel weel wahed ja waod
Kuid wõitlus ju kangemal hool,
Neil ammudeks walgud kui maod
Ja nooledeks äikesed nool.

Kuid koidu wagune läige,
Mis tema neist lugu peab?
Ta rüpes on sündimas päike,
Mis jälle kõi rahule seab.

Kuiwanud kõrs.

Keft õitsewa dieede keskel
Mis tärgranud aasale,
Siin kõduneh lehitu, leskel
Üks kuiwanud kõrrele.

Ta endiste aastate kulu,
Mis järele jätnud on talu,
Ei tunne tast keegi siin tulu,
Ta kõigile kõlwatu, halu.

Tuul puhub, ja sohin ja sahin
On lehtawais lilledes,
Kuid kõrrel nii kõlwatu kahin,
Ta lõdiseb tuule ees.

Kes paneb siin tähele seda,
Mis kõneleb kulupea? —
Ei ainusgi lillele teda
Ei mõista, ei tunne, tea.

Dana peegel.

Tundnud aja hambast tõbe
Peegel lossi wareses,
Kõdunenud läitiw hõbe,
Pragu on ta pinna sees.

Koideft söõdud puune jägu,
Tolmu pilu on klaasil peal,
Pole ammu üksgi nägu
Ennast ehitanud seal.

Minult unes endsed ajad,
Ennemuistsed ehtijad,
Mida mihi mitmed sajad
Tema ette ilmuwad.

Kelle uhkeid ilu jooni
Loomu truult ta nätdanud
Ja kes kangelase jooni
Siin on otjalt otfinud.

Hirmutades võiswad tõtta
Müüd nad mööda tema eest,
Kaasa keegi neist ei võta
Wana orja waremast.

Kus ta tolmus tahmas tukub
Rasutumalt kõigile,
Runni nägemata kukub
Puruks, pihuks põrmusse.

M ä g i.

Keft põlises laanes on määratu mägi
Kõit loodus on madal ja wäeti ta ees.
Ta olekus kuninglik wõimline wägi,
Tal auujärg on põrmus, kroon pilwede sees.

Ta latwa ei nähta kül pilwede wõrgust,
Kus wehklewad wälgud kui tulised leed,
Auukartuses waatawad rahwad ta kõrgust
Ja otfiwad hoolega ülesse teed.

Keist mõned on algamas äkilist rada
Ja palju on wõitlemas poolikul teel.
Eesmärgita pöörab sealt mõnigi sada,
Kel rammu on raugenud, kurdab nii keel :
Osu sellel, kes ladwani ronida jaksab,
Kel wahwus ei puudu ja selge on film.

Sealt tagasiwaade tal raskuse mahtab,
Seal sinendab taewas, sealt paistab lai ilm.
Kuid ülewal olija tõsiselt waatab
Kui Mooses lord Neebo mäelt Raanani maad.
Surm filma ees, udupilm jäädawalt katab,
All õitsewa ilu ja roosised ra'ad.

Jõgi.

Keft kaasikut, mis lehkawates lehtes
On sügaw jõgi,
Ta kaldad õrnas lillerikkas ehtes,
All läigib wesi.

Ei üksigi laene läikwal pinnal paisu,
Kõik rahus, wainne.
Ta taewa kaju wõtnud õrnalt kaisu
Ja tähe läike.

Ja ometi ei ole tema aga
Nii pühaline,
Waid mõnes kohas, kolde ääre taga
On must ja pime.

M e r i.

Ei tunnegi meri, mis rahu, mis puhkus,
Ta liigub ja käärib ka waiwuse sees,
Ja tormis saab ilmsiks ta suuruse uhtus,
Et inimlik wägi on wäeti ta ees.

Tal maisemaa wastu on tuline wiha,
Sest kaldaga maadleb ta päewal ja ööl,
Ka laenete pöues on häwitaw iha,
Nad tormis on tantsumas lõhkawal töö.

All põhjas tal perlid, need maksawad hinda,
Mis wälja ei rehenda inimlik meel.

Wee-waimude kuninga krooni ja rinda,
On ehtimas wara, mis tundmata weel.

Ei ole sest kõigest wee ahnusel asu,
Hull laewu on lõhutud laenete wäest.
Nii maisemaalt wõtab ta määratu kasu.
Saab jeda kõik riikide rahwaste käest.

Ta kallaste alused sõnseks kõik kirjub
Ja kõigutab mägesid aluse pealt,
Hull linnasid lõhub ja rikub ja riisub,
Ei kuula ka kuninga wõimutat healt.

Ta teenrid, — jõe wooleid, — mis jookswad ta duue,
Ta kallastelt uhwad pöösjad ja puud,
Ei kannu seal üksi wee rikkust ta pduue,
Waid ühes ka pahna ja mustust ja muud.

Need riisutud warandust warjule matwad,
Mis jäädawalt ilmale kaduma jääb,
Ja pärlite wäärtuse kasuta kat'wad,
Kuid ahnus wee-waimule alale jääb.

K a n n a p i l t.

(Sonett.)

Piltu paistab õhtul punane kui weri
Ja päike langeb nähes meresse.
Tuul puhub waitsest üle laia wee
Ta wõimul tasa liigub, liigub meri.

Kui puistaks kustuw päike kulla teri
Siin lahke käega üle laenete,
Seal kulla kessel ilus paadide
Kui unes ujub, tuule leht tal peri.

Rand-kaljudel on suurendatud wari,
Nad paistawad kui kangelaste kari,
Kes tormi wastu wõitlemiseks reas.

Baat ajab kajakate parwe kaljult,
Need lendawad ja kirjendawad waljult —
Suur mere kottas keerleb nende seas.

M e r e r a n n a l.

Noormees rändab rahu waewas
Õhtul mere rannale.

Waike wesi, tähtis taewas,
Oh, seal on nii kohane

Õtjust elu kohta teha,
Mõttes neidu walida,
Kelle süda, waim ja teha
Sünniks kogu temaga.

Mehe meel on nagu luules,
Kullake ei kujune.

Rõik ta tujud tunde-tuules
Purjetawad merele.

Rannal kerge laene liigub
Ilma tormi, tuuleta,
Seal üks paadikene kiigub
Kauni kalaneiuaga.

Neiu laulab: „Dota, oota,
Dota, süda, kannata!
Nüüd läen waatma isa noota,
Wõrku wälja wõttema.

Millal ihkaw hinge-walu
Kustub tuiswa rinna seest,
Millal kallimaga kalu
Wõime ühes wõtta weest?“

„Warsti!“ hüüab rahu nõudja
Rahutumalt ranna peal.
Mehe hüüdest kohkub sõudja,
Warsti waitib laulu heal.

Warsti kujutab sääl wesi
Kahte warju paadi seest.
Kallimaga kahetesi
Wõtab neiu wõrku weest.

Rahu org.

Mul läitis kaebel pisar filmas,
Siig tihti oli kurb mu meel,
Et nõnda palju paha ilmas
Ja tühja tüli eluteel.

Nii rännates ma rahu nõudsin,
Mind otsimine wäsitas,
Siis wiimaks ühte orgu jõudsin,
Kus rahu olla ajumas.

Ma leidsin rahu. Oh, kes usub!
Kuis tuli mulle mõte uus:
Et inimest laisk rahu rujuk,
Ka mind seal piinas igawus.

Hiilgaw kiwi.

Kõik kaob, muutub juures ilmas
Ja aja sunnil teisjeks läeb,
Arm — hiilgaw kiwi — neiu filmas
Weel ikka muutumata jääb.

Ju Adam paradisi aias
Sealt tähti ostas lugeda.
Nüüd kuningas ja sandi majas
Neid weeritakse isuga.

Siin laulikule awab kate,
Et ta sealt loeb selgesti,
Kuid tihti läbi pisarate
Ja läbi mure pilwede.

T ä h t.

Arm kaugem täht mu paleuste taewas,
Seal paistad kustumata kumaga.
Su poole purjetasin eln laewas,
Eind tundsin nagu wastu tulema.

Su taewaline hiilgus, ime sära,
Mul andis jõudu püüdes pühamas ;
Nag nagu märkamata lendas ära,
Meid siiski arwamata kaugus lahutas.

Siis ikka ligemale jõuda aitas
Mind sulle, mõttes kautud neiute,
Kes köit mu murejooned palgelt paitas
Ja waatel walas julgust hingesse.

Ma kõige ligemal sind wõisin näha,
Nii ligi, nagu paistaksid pää lael,
Kui kallil panti pruudi päрге pähe,
Meil seoti ümber ühenduse pael.

Arm tähena, kui helendaja päike
Siis südant ligi olles soojendas ;
Kind tufsus rinnal, filmis püha läige
Mis tähe hiilgus hinge sütitas.

Kuid sellest saadik mitte ainust sammu
Si ole laew sel tähel ligemal.
Ju möödas iha, raugend sõudja rammu,
Täht paistaks nagu pisut kaugemal.

Armuline öde.

Ma rändasin kui maha jäetud ilmas
Ja nõudsin rahu paita, Jeerikut.
Teel aga kuri rööwli salt mind filmas,
Ma rööwlitest sain paljaks riijutud.

Päew kõrwetas. Mul jänu köitis keele.
Nii lamasin ma weres, haawu täis.
Si üksigi aidanud mind uuest teele
Ehk rändajaid sealt küllalt mööda läis.

Nii maha jäetult ja mind tee pealt leidsid,
Kui arwasin ju surma tulema,
Mul ise halastajaks üks heitsid
Sa arstisid mind hella wiisiga.

Õmaja's jain ju armul tutsiwa rinna,
Mul haawa jalwits oli sinu pill.
Su tõe kõrwal jaksan jälle minna,
Mul woolab wärskelt iga weretill.

Muutlik meel.

Sa olid lord hella ja waga
Ja süüta kui tuike.

Mul ütlesid : maimuke maga
Ma walwan sind truiste.

Su filmad kui ilutuled,
Tuld süütanud mu rinnasse.

Su sõnad kui pehmemad süled
Mul soojendan'd südame.

Kes iialgi uskuda suutis,
Mis näitas nii wõimata,
Et teisels kõik korraga muutis,
Sa muutisid, mu tuike, ta.

Kui kulli küüned ju pilgub,
Mu süda on linnuke,
Kel haawadest weri nüüd tilgub,
Tuul süled wiin'd laugele.

Kannata.

Seal, kuhu iial waatab film,
On rõõmustamas kõik maailm :

Sind lau'ab õnne õhinal ;

Sind õitseb lille ligidal,

Kuid tasakesti õhkan ma :

Jää waitseks süda, kannata !

Kui waatan üles rahuga
Ja taħan palwet pidada,

Siis pa'we sõna seisma jääb,
Rind jälle uuest raskeks läab :
Pilw rändab feltfis pilwega, . . .
Jää waitseks süda, kannata !

Eht kõnnin waitse metsa all
Kus elu, ilu ehtival.
Ei rõõmusta mind laulja lind,
Waid kurwemaks läb siin mu rind :
Lind laulab feltfis linnuga . . .
Jää waitseks süda, kannata !

Ei waiti rind ka jõe ees
Kus taewa kuju hingab sees.
Ka oma nägu näen seal ma
Kuid siingi pean weel õhtama :
Teist jõe leiab jõeke,
Mil leiab süda südame !

Asjata.

Su filmad kui sinendaw meri,
Su waade ta laenete pind.
Ma seisjan seal kaldal, mu weri
On mässul ja wärioseb rind.

Ei suuda mu waade mu wärin
Weel laenetust luua ta pääl . . .
Küll ootan ja ihkan ja pärin,
Jääb siisgi kõit muutmata seal.

Mu pilgud wist läbi ta pinnast
Ei põhjani tungida saa,
Ei palgele tuua su rinnast
Üht pärlit, mis igatsen ma.

Tormis.

Lai meri mäsšab, laened heitwad
Kui mägi järgi mäele,
Nad laewa keha ära peitwad
Kust ainult mast weel nähakse.

Ju kustub walgusgi maailmast
Ja tormis jaanud päewast öö,
Siht kustumas on tüürja silmast
Ja ülejõudseks kipub töö.

Weel ikka tormil' tuleb lija,
Kõik loodus näib nii wihane,
Mäe laewa ruumist häda kisa
Ei kuuldu enam ülesse.

Ja kõied, purjed tuule ohal
Weel teewad nutu, naeru healt,
Nad tüürimehe pää kohal
Kui keeled hüüdwad kandle pealt.

Seal on kui laulaks wefineitsid
Ja wende waimud walu-wiit,
Kes warem laentes hinge heitsid
Ja wilu hauda leidnud siit.

Kui kallitse nutu kaja
Seal kostaks üles, — kodumaalt, —
Sest ärkab laewa juhataja
Ja juhü tüüri tugewalt.

Nii otsatumas tormi wallas
Ei tunne kartust mehe meel.
Ta wõitleb kunni käes on kallas
Ja julgelt kõnnib maisel teel.

Kartus.

Miks wärijed, poeg, ikka
Ja oled rahutu?
Sul sooje wahendikka
Ma andsin juua ju.

Su kustub taewas eha,
Jää waitfelt magama,
Su külmetanud leha
Ma katan tefiga.

Su liikmeid tee pääl halwas
Tuiß, torm nii kale, karm,
Seal taewas siis sind walwas,
Siin walwab ema arm.

Miks wärißen? Oh ema!
Miks turb on minu meel? —
Mu kallim — kus on tema?
Eh! on ka täna teel!

Wiinne palwe.

Miks on sul pijar silmas
Ja nõnda turb ju meel?
Poeg, sinu pärast ilmas
Ma alles elan weel.

Kõit, mis ju hinge lõhub,
Dü walus mulle ka,
Laps, räägi, mis sind rõhub
Eh! wõiksin aidata!

Jah, ema, — sina suutsid
Mu haigust arstida,
Meelt rahulijeks muutsid
Mul hällis lauluga.

Mu rinna peale puhu,
Eh! aitab nüüd ka siin,
Ja lausudes sealt uhu
Mu ärritus ja piin.

Ja kui sul pole rammu
Mu haawu arstida,
Siis astu weel üks samm
Mu pärast armuga.

Ma palun, lae tahta
Nüüd luugid ahtale,
Eest naabri tuli paha
Teeb minu filmale.

Ta põleb — liig ta sära —
Just naabri aht ees,
Ja mulle paistab ära,
Mis tehatse seal sees.

Sääl istub küünla walgel
Üks wõhi wõdras mees ;
Mu neiu puna palgel
Teeb nalja tema ees.

Naabri talus.

Koer hangub naabri talus,
Nii palju, kurjasti,
Mul on kui tina jalus,
Ma kuulan waguft.

Seal birnub hobu dues
Ja kaabib saani ees.
Mul süttib põrgu põues
Ja walu südames.

Mu jäljed hobu kaewab
Su naabri ukse alt,
See kõit mind piinab waewab,
Nii mustalt mdrudalt.

Üks teine mees on wõitnud
Mu neiu südame,
Nüüd on ta täna sõitnud
Su kosja temale.

Liblikad.

Õht armas ja mäh ja puhas
Ja linnud on laulmas kõik koos,
Kaks liblikat lendavad lühäs,
Kus õitsemas ilusam roos.

Kad lendavad roosipuu kohal
Ja waidlewad kummal jääb wõit;
Nii tungiwad üks teise õhal,
Et suudelda õitsemat õit.

Kuid õieke õitseb nii ilus
Ja naerab seal wõitlejaid, all,
Ta naerab, — sest lehtede wilus
Üks jääsele warjatud tal.

Kirsipuu.

Kirsipuu õitSES, nii walge ja ilus,
Kaswas ja kasus nii kauniste,
Aednik ju tihtigi istas ta wilus,
Waatas sealt rõõmuga ülesse.

Õgähht õõja ta seadis ja aitas,
Kastis ja kosutas kaunistat puud,
Õhtutel õrnemaid õisi seal paitas,
Suisa siis andis ta mõnele suud.

Waadake aednik nüüd aiaist ju lahús,
Pea wist jõudmas on sügise.
Waade nii wailne, ta istub seal rahús
Küües üks mari, küps punane.

Mirdi uuenägu.

Ju kewade healed on aias
Ja õiedel õnnelik tund,
Kuid wõõrama lillede majas
Käeb mirditaim kurblikku und.

Ta tufajelt fonides tufub
Ja küsib nii kurbtufe sees :
„Miks oksi mul armuta kutub
Sulk aedniku kääride ees ?

Mu ümbrus on ilus ja haljas
Ja ehtes kõik lilled ja puud,
Ma üksinda tikkutud paljas
Kui kõrwale heidetud luud.“

Nii otjata laebab ja nutab
Seal oksadest tikkutud taim.
Ta ette siis lehwides rutab
Kui trööstija lillede waim :

„Mu armjam, siin looduse riigis
See paha ei palgata jää,
Mis tehtud sul lillede liigis,
Et õnne sa ilmas ei näe.

Neil, kes su wõsufi wõtwad,
Siis läigiwad filmad kui kuld,
Su oksadest pärje all tõtwad
Nad wangi, kus mure ja muld.

Õngitseja.

Üle järsu järwe kalda
Astub kalapüüdija,
Heidab õnge woode walda,
Käägib iseendaga :

„Jääb nüüd kobe õnge kala,
Siis woin kindlalt uskuda,
Et mu peale kallim ala
Mõtleb igatsusega.“

Tasa woodel wesi kiigub,
Laene mängib laenega,
Noormees votab, õng see liigub,
Liigub, votab asjata.

Nagu ühte nõuusse heitnud
Kaunid kalad laene woos,
Parwe alla endid peitnud,
Tühi oli õnne loos.

Wist on patt, et õnne tähti
Süüta furmas otsis ta.
Noort meest kauagi weel nähti
Kallimata kaebama.

Naabri külas.

Naabri külas uhked majad,
Korstnad walged, nägusad,
Haljendajad rohulaiad
Ümberkaudu paistawad.

Ridamisi saunadega
Külas kõige wiimane, —
Sammaldanud katusega, —
Armsam maja minule.

Õhtuti ma kõige enam
Waatan selle maja tuld,
Küla tuledest ta kenam,
Särab, kuumab nagu kuld.

Sealne koera haukumine
Kuuluks nagu mahedam.
Päris tõsi! — Smeline?
Kuke laulgi ladusam.

Noh, ma tean, mu kallim töötab
Selles majas hoolega,
Rutskat ja kulle sõddab,
Süütab lambi põlema.

S o o w.

Igawus mul täitis rinna,
Meel nii haige tufane,
Tariwis naabri poole minna
Seltfiks lahke Deenile.

Ilm on ümberkaudu waga,
Lehed tafa liiguwad,
Seistes naabri aia taga
Kuulen jutu kõminat,

Naabri pere noorem rahwas:
Peretütar weikene,
Sulane nii suur ja wahwas —
Istnud muru pingile.

Mina waatan kummargile,
Mis seal õige tehakse.
Deenifene murrab lille,
Paneb rinda Antsule.

Mulle nagu ime sunnil
Südamesse pistis see.
Ah, — ma oleks fessel tunnil
Olnud naabri sulane!

T e e l.

Pilw nähtawalt terkib kui sinine müür,
Tal aife ja walgud on pöues —
Kui laewute, kessel on murdunud tüür,
Ta keerleb nüüd taewases öues.

Wälk wehkledes wihaga wistab sealt noolt
Ja loogeldab siia ja sinna;
Ilm pimedamaks läheb ju pilwede poolt,
Õht sumbunud, raske kui tina.

Tuul keerutab tolmu ju üles mu eel,
Puu lehti ja kõrsi toob wainult.

Ma waatan, kas kedagi teisi on teel,
Õht olen ma ükfinda ainult.

Ja waata, üks neiuke tulebgi weel,
Tal marjad on korwiga süles.
Ma tunnen kui kergemaks lähets mu meel
Ja julgemalt waatan ma üles.

Ta kõndides wiisakalt wibutab kätt,
Wind nähes nüüd kiiresti rutab,
Ja pühib lord filmi, tal käes on üks rätt,
Wist kartuse pärast ta nutab.

Mu juure ta jõuab kui hirmunud lind
Ja kuiwatab nuttu ja higi,
Küll wõõras ja süisgi ta usaldab mind
Ja tungib nii julgelt mu ligi.

Kui kaugele ta tuleb, kus läheb nüüd ta —
Ei küsigi mina talt sugu,
Ja kuigi heameelega räägiksin ma, —
Torm keelab, lõu kargib ühtlugu.

Torm waitimas, eemal weel kohiseb tuul,
Õht armas ja wärste ja mahe;
Reid rõõmus, tal tänu mul' jostistab huul,
Ja laiemaks läheb meil wähe.

Weel mõningad sammud, tee lahku on käes,
Ta läks; mu tee sinna ei läha.
Piltw tõtab nüüd kaugele tormide wäes
Ja walgud on eemalt weel näha.

Õhtul.

Une rahu tooja
Dõ on tulemas.
Päike läheb looja
Süüles ilusas.

Suba oru pinnal
Wiibib widewif;

Kõrgel fingi rinnal
Hilgus imelik.

Seal üks afen wäike
Wäiksem kõikidest,
Laenab kuldse läike
Langwast päikesest.

Sellest afnast waatab
Mind mu tuttav neid,
Kiirte kaudu saadab
Mulle termikseid.

Kas on luba?

Kallikene, kas on luba
Sinu peale mõtelda,
Rui kõik rahwas uinub juba,
Uinud sa mu kallim ka?

Kas ma oma mõtetega
Unenäos ei waewa sind,
Seega sinu und ei sega.
Sa mu padjul puhtaw lind?

See mu rinda kartes rufub,
Eht su rahu rikun ma,
Teise mõte — rahwas ufub —
Olla unes painaja.

W a i k u s .

Segamata kõigist teistest lahús
Astufime aeda wagusi.
Istufime õnfas õhtu rahús,
Eigemal kui enne iialgi.

Palju, palju pidime sel tunnil
Jutustama teine teisega,
Aga ometi kui ime funnil
Waikisime tummalt, sõnata.

Silja õni magus waikus kestis,
Oh, kui hea nii oli waikida!
Süda südamega juttu westis,
Mis ei oska öölda sõnaga.

Esimest kord—ditšwas roosi aias—
Nägime siis taewalikku und,
Terwe eluõnne-templi rajas,
Meile ainus waitimise tund.

Wiimisel korral.

Kui wähest mööda läksin sellest talust,
Kus minu kallim oli teenija,
Siis lohe nagu halwatud sain jalust
Ja iga kord seal tahtsin puhata.

Ta teadis seda, minu ligi asus,
Meil oli ikka mõnda rääkida,
Kuid kuulge, mis ta wiimisel korral lausus:
„Nüüd küll! Ei sind ma enam armasta.“

Oh päewad! Oleks keegi seda näinud,
Kui wiledalt nüüd wõisin joosta ma.
Kõik wäsimus siis oli ära läinud,
Ma wõisin puusse joosta joonega.

Ma mõtlesin: ta kahetseb nüüd taga,
Et tubli mees tal läheb kaduma.
Ja mõtelge! Ta, sõge, naeris aga
Ja heitis mulle järgi käega.

Peegel ja pilt.

Kord oli mu süda kui peegel
Nii awalik neiude ees,
Seal iga sallitud nägu
Sai kujuts siis tema sees.

Kui aga neiudest mõni
Wast kadus mu waate eest,
Siis kadus ka sallitud nägu
Mu südame peegli sees.

Kuid praegu üht ainukest nägu
Seal pildina leian ma,
See isukalt armastab ala
Ta siise weel waadata.

Mul süda küll ikka kui enne,
Kuid waba ei ole ta,
Sest see, kes tal ees on, ei luba
Müüd wõõraid seal wahtida.

Palwe.

„Su süda kui taewalik tuba,
Mis hülgab nii iluga,
Mu kallike, temasse luba
Mind siise kord waadata?“

„Mu armsam, kui wõid nüüd siis muuda,
Mis praegu mult palusid sa.
Ma wastu kül seista ei suuda,
Kuid kardan, sind kaotan ma.

Teist korda tõest sina ei ihkaks
Mu rinnasse waadata,
Sa mõndagi pilti seal wihkaks
Ja põgeneks rutuga.“

Mis meie kõik mõtleme.

Me käisime, mina ja tema,
Kord puude all käsi käes,
Seal kõndis ta ühes ta ema
Kui wangis mõtete wäes.

Ei selgest just ütelda tea,
Mis ema kõik kujutas,
Kuid seda ta arwas, et pea
Wist pulmad on tulemas.

Ja neiu see aru nüüd peab,
Misjuguise kleidiga
Ta ennast tantfule seab
Kui üteldud altaril „ja.“

Ma mõtlesin ainult seda
Ja piilusin salaja:
Seameelega suudlesin teda
Kui oleks ta ükshinda.

Ahelad.

Ragu lill, mis metsa wilus
Ditfeb, kui on kaunis kewade,
Naabri neiu õrn ja ilus,
Tõttab täna laulatusele.

Teiste pulmaliste lestel
Tuigerdan ka mina edasi,
Meel nii haige, süda lestel,
Mis mul wiga, ei tea isegi.

Teekond lõpeb, rong ei lähe.
Mina waatan, mis nüüd tehakse . .
Pärga seowad pruudi pähe, —
Ahelaid mu ümber südame.

Kaks linnukest.

Kaks linnukest lehtede wilus
On istumas pöösa all, soos,
Nad wiibiwad õitsewas ilus,
Nii armsasti ühes seal koos.

Ei karda nad elu, ei ilma, —
Neil tundmata mure ja piin,
Üks teisele waatawad silma
Täis õnne ja usaldust siin.

Ja õnnes üht ainukest lugu
Ei laula nüüd kummasgi lind,
Kuid õrnalt neil wäriseb pugu
Ja tuliselt tufsumas rind.

Ma märkasin lindude tuju
Ja kurwaks läks jüda mu sees,
Seal oli mu nooruse kuju
Nii elawas pildis mu ees.

Inglid just meie ei olegi.

Rätt tutwudes kartlikult andsime
Ja waatsime filmadest filmasse,
Sest saadik ka südames kandsime
Üks teise kuju nii hellasti.

Siis ingliteks teine teist hüüdsime
Ja lilleks ja linnuks ja õrnemaks weel,
Läks täide, mis mõlemad püüdsime —
Nii käisime peagi ühisel teel.

Nii palju kui südant ka sundsime,
Ei rääkinud enam nii õrnasti.
Tee algul ju mõlemad tundsime,
Et inglid just meie ei olegi.

Põhjusteta kaebtus.

Ilka kaebavad nüüd naesed,
Wahest. otse nutawad :
Mehed meil on armust waesed,
Tunde ilmas tumedad.

Sõjas olla nendel rammu,
Töös ja elus tüjedus,
Truidus kadunud neist ammu,
Murdum nende armastus."

Aga Adam paradiisis
Endse õnne aja seest,
Armus kindlas eluviisis,
Mehed, kostab meie eest.

Et ei Gewat kaotada
Murda truidust armastust,
Astus wabalt jurma rada
Adam süües keeldud puust.

Ja neid Adamaid on palju
Alles meie ajal weel,
Kelle waim kui kindel kalju
Armus murdumata meel.

Paras wastus.

Kõik armsamad jutud juba
Meil ammugi räägitud said,
Sa tead, et walmis mu tuba
Ja tunned mu metši ja maid.

Et elus ei sünniks sest paha,
Ja nõnda just nõuab nüüd mood,
Siis küsin, kui palju sa raha
Ja wara mul kaasa tood?

"Ma tean, mu isal on raha,"
Mul wastas seal nugisilm neid
"Kuid orje ta osta ei taha
Sa isegi arwata wõid.

Et mina sind enam ei waata,
Ei ole see minu jüü,
Sa otki Afrikaft laata
Ja ennast sääl orjaks müü.“

K ü l a s k ä i k.

Luisu, tormi sees ma sõitfin,
Lumi wingus saani all,
Walju külma wäe wõitfin
Armu tundel palawal.
Esimest lord elus tõitfin
Kallitese kodusse,
Armsa neiu jülle wõitfin,
Sundfin juud tal sõnale.
Aga kõne oli jahe
Kallitene wali, karm;
Külmemaht läks meie wahe
Ara jahtus palaw arm.
Kallitene ja ta talu
Unus koju minekul,
Aga hüisgi tundsin walu:
Külm see pures jalgu mul.

P e t e t u d.

„Mu weli ehk annad ja mulle
Need roosid, mis kannab ju rind,
Ma ainuke õde ju sulle,
Ma usun, sa armastad mind?“
„Su palwe, mu õde, on paha,
Neid õisi ma anda ei tahta.“

„Mu sõber, neist õitest, mis wainult
Dn noppinud sinu käed,
Sult endale palun üht ainult,
Siis lahkun, mind wiimast ford näed!

„Mu sõber, wõid saada mult raha
Kuid lille ma anda ei taha.“

Ma waguſat aega ſiis wotſin
Ja läſſin, kus elab mu lind.
Sai tema need lilled; ma lootſin,
Et ſoojalte tänab ta mind.

Kuid neiu nii wallatu paha
Need lilled nüüd wiſtas maha.

Awaldus kallimale.

Kas tead miks ma ſu juure püüan,
Su kaunist kõnet kuulma jään,
Miks ma ſind tihti laulus hüüan
Ja wäſtufajast rõõmu näen?

Mu ſaatuſt hella kõnedega
Eht juudab ſina ſuruda,
Kes raudſe rüütli waljuſega
Dn ümber käinud minuga.

Ma iſe lepitada teda
Ei wõi, kui kütt ta otſib mind,
Ma püüan aralt põgeneda
Kui hirmutatud metſalind.

Ja kui ta kuſagil ei laſe
Mind wali ſaatus waiſida,
Siis ſinu rinnal armsam aſe,
Kus warjupaika leiab ma!

Geal meelel.

Geal meelel wiibin ma Su ligi,
Mu wäike walgepäaga nõid,
On mure õõ nii must kui pigi,
Siis Sina walgust anda wõid.

Ei sinuta mu luule figi,
Mu tööle jõudu juurde tõid,
Mul kuiwatañd palgelt higi,
Wind nagu nähes uhkeks löid.

Nii oled Sa mulle laulu aade . . .
Sest nõia wäge on Su filmas,
Mis ikka sunnib laulma mind.

Mu sõbrustond seepärast fade,
Et mul nii palju õnne ilmas
Ja käes nii kallis elu hind.

Sinu wäärtus.

Ju wara, meheks wõrjumise algel
Ma jätšin tähel' paremata Sind,
Kui laulsid mulle nagu künnilind
Nii hilja õhtul, uue päewa algel.

Kas on see wõim nüüd Sinu puna palgel,
Ehk meeldib mulle sinu paisuw rind;
Wõi oled nõia wõimul wõitnud mind,
Et armu palwel wiibisin Su jalgel?

Ehk Sinu waade, Sinu sirge keha,
Wõi uhke juukse pilw Su priskele õlal
Wind Sulle nõnda ligistanud nüüd?

Ei need mul suutnud meeldiwaks Sind teha,
See wäärtus meie meelte kolkukõlal,
Et jarnane on mõlemate püüd.

Muutus.

Mu süda tundis ammu armu pöuda,
Kui seisaks surm ju minu silma ees.
Ka tihti seisavad mul filmad wees,
Et kadus eesmärk, kuhu poole sõuda.

Mul midagi ei olnud ilmalt nõuda,
Mis nõuabgi veel wanalbane mees,
Kes tunnud, maitstud mõnda elu sees,
Kel teiste teada tartwis hauda jõuda?

Nii teised — nõnda arvasin ka mina
Ja jätsin tegemata mõne töö,
Mis ometi ei olnud muud kui wale.

Kõik muutus, kui mul wastu tulid Sina.
Sa muutksid päewaks minu elu õõ,
Sest armu awaldas Su film ja pale.

Tähtjas tund.

1.

Mul fundis süda kartes sõnad suhu,
Ma hüüdsin: „Kallim, armastad Sa ikka mind!“
Kui waitiks kohe õhjal künnilind
Ja metsgi kuulaks, tuule õht ei puhu.

Ei jõgi nähes kalda wastu uhu,
Kui peegel hülgab tema waitne pind,
Weel waitsem wastust ootab minu rind,
Silm waatab — igaüks wõib mõista kuhu.

Ta waatab sinna, kust nüüd otsust ootab,
Mis nagu ootaks ühes terve ilm
Ja õõpik, et siis selle järgi laulu seada,

Ei tule wastust, mis hing ihkab, loodab.
Pool kinni wajunud on neiu film.
Mis mõtleb neid, ei ole kellelegi teada.

2.

Silm awaneb. Liig wali waate sära
Sealt paistab, aga sõna puudub weel.
Kui laulaks kurwalt künnilinnu keel
Ja loodusgi teeks kohutawalt kära.

Jõe peegel heidab püha rahu ära,
Kui oleks rutt ta laia woolu teel.
Kuis aga mässab minu mõte, meel?
Mu walul pole rinnas piiri, määra.

Seal üffi hulumas on torm ja maru.
Kurb süda loodusest kui wõtaks lisa
Ja kohutawa pildi kofku jäeb.

Silm filma kõnet mõistma wiisa,
See sõna all ka muutumata jäeb,
Oh, miks ei saanud ma sest enne aru!

Udus.

Drust tõuseb udu üles

Õhtu õhul õrnasti.

Puud ja pöösad tema süles

Une kujus wagusi.

Pilwe poole nagu wari

Heljub udu hellasti.

Naabri aken, katus, hari

Raob mu waatelt koguni.

Maja ma ei wõi küll näha...

Peidus naabri tütreke,

Ei ta pilt mu meelest lähe,

Udu all ei unune.

Wahstijad.

„Kust naabri pere sulane

On wõtnud selle julguse,

Et nagu waene warblane
Ja wahib meie talusse?"
„Kust wõtnud selle julguse?" —
Nii ütleb Anni emale.
„Eks waata Manni palgesse,
See punab nagu päikene."
Kui oma õues kõnnime,
Mann' wahib naabri talusse,
Ja kui seal priisket julast näeb,
Siis kohe seisatama jääb.
Ma näppu näites tähendan,
Et sellest kõigest aru saan.
Mann aga seisab see kord nii,
Et teda ja ei näegi.

Petetud neiu.

Õnnis õhtu jõuab juba;
Päite hakkab weerema.
Reinkene pühib tuba,
Pühib tolmu hoolega.
Nähtus täna päewa algel
Headust ette tähendas.
Priste peigmees puna palgel
On wist kosja tulemas.
Harakas meil cia nurgas,
Puude ladwas fädistas.
Kiiukene ahju urkas
Nähti filmi pesemas.
Koer ju haugub; neiu kuulab,
Jookseb aknast waatama —
Sandikene öösets tuleb,
Palub paita puhata.

U n e s.

Maajamas armu mõttes
Maewles woodis piigake,
Riisukeise laisju wõttes
Uinus õnša unesse.

Piigakene puhkas ise,
Riisuke jäi mängima,
Pistis piiga rinna sisse
Rogemata küünega.

Piiga ihust walu wägi
Jooksis läbi tiireste,
Unes Amori ta nägi
Koolt tal lastwat rinnasse.

Wali wastus.

Kurb ja norgus oli sinu pale,
Sala piina kannatas su rind,
Minu truudus, sinu kawal wale
Noomistwad täna raskelt find.

Kahetjedes waatašid mu peale,
Pisaraid sul nägin filmades,
Walu waigistas su õrna heale,
Sinu palwe paistis pillkudes.

Andeks andmist enesele lootšid,
Et ja minu ees nii langenuid,
Sella waatust jelle huulilt ootšid,
Keda wale musul olid waewanuid.

Wõitmata kül paistis sinu ilu
Armsam olid ajast endisest,
Siisgi olin sulle wali, wilu,
Olin wali, — kas ka südamest?

Wali tahan ilka olla sulle
Sunnast näidata, kui kindlat meest.
Mis ma tunnen, jäägu tunda mulle,
Sulle jaladufeks igawest.

Mehe süda jõuab haawu kanda,
Tema kaewu põld on kannatus,
Aga armu pettust andeks anda
Dleks mehe nõdrus, madalus.

Kuju walamine.

Ma olin kui kuldsepp ja sina
Kui palaw ja sulanud kuld,
Räes hoidsin sind õrnasti mina
Ja puhusin lõkkawat tuld.

Ei seganud lustilist tuju
Mul tule ja tuhkide wing,
Kui walasin sinust üht kuju,
Just säärast, kui ikkas mu hing.

See kuju sai armas ja mahe,
Tal huulel naerulik joon,
Kuid ise sa oled nii jabe
Ja elus sul waenulik toon.

Ära unta!

Noormees, ära salmituid
Silmaweega jega.
Luu saab wähe laulituid
Nutulauludega.

Ala wihmad wäledad
Teewad diel waewa,
Järsud tormid jäledad
Purustawad laewa.

Õpi waba laulikult
Sinnult metsa süles,

Ruis ta lauldes auulikut
Tõstab kaela üles.

Sinu neidu pahandab
Ala kaebtus mõru,
Mehemeelsust kahandab
Suulil nutu mõru.

Jää seisma!

Jää seisma pisar! Tühja asja pärast
Ei tohi langeda ja laugudelt;
Ei tohi ärgata ja ilma kärast
Ja pääse-tähte võtta südamest.

See peab olema ju raske wiga
Mis nutu wee ja laugudele toob,
Sest mehe pisar, see on püha liiga,
Et mulla põrm ta naerdes ära joob.

Säält libuwits ja ohal rammu wõtab
Ja mürgi taimed wälja wõrswad;
Kuirohki teiste seltsis üles tõtab,
Rus lahja pisar tihti katab maad."

Seepärast, pisar, tühja asja pärast
Ei tohi langeda su laugudelt,
Ei tohi ärgata ja ilma kärast!
Ja pääsetähte võtta südamest.

Sügise.

Ju lehed latwad aasa,
Mets tume udu sees;
Tuul kurwalt lohab tasa
Pool paljais oksades.

Ma seisatan siin wäha
Just metsa minetil,

Mu silma ees on näha
Weel wiimne ditsew lill.

See wäriſeb ja waatab
Kui puhub tuule hoog,
Seft tema ilu matab
Nüüd langew lehe loog.

Ma nagu tundſin tuules
Nii kurba nutu healt,
Eoin ſonad talle luules
Siis kuulſin kōnet ſealt:

Aeg ſulle ſügifene
Kord jōuab kole karm,
Nii kui ſee lillekene
Ka kuſtub ſinu arm.

Galw.

Ju kadunud on ſoojad wihmad, äite,
Ja lille ilu kaetud lumega,
Kuid nüüdgi ilm ei ole iluta,
Weel alles on ta uhkem ehe, päite.

See muutnud on küll oma armsa läite,
Kui waataks kalgilt üle kodumaa.
Ei tema palet palju näha ſaa,
Ta ring on madal, teekond liiga wäite.

Ta kiire ſüisgi lume helbed muudab
Kui kuld ja kallid kiwi'd ſärama
Ja wärwib metsa latwu, mäede harju.
Weel ohtulgi ta waitne waade ſuudab
Ka pilwe palge täita punaga,
Kui kuſtub iſe filmiſt metsa warju.

Galwine öö.

Ju paistab waſtu eha põhja walguſ.
Kuu tõuſeb hõbe helgil üleſſe.

Rest taewast udu õrnus — linnu tee
Ja tähed ilmuwad kui põl on algus.

Puud seiswad nagu walged kujud salgus,
Pärg seatud päha iga pöötsale.
Oht selge, ilm nii armas wagune,
Et unub talwe karedus ja kalkus.

Ja iga kuitwand kõrs, mis haljais lehtes
Ei suutnud suwel aasal õitseda
Waid kõigest nägemata seisis seal.

Nüüd härmas, nagu hõbedases ehtes,
Auu tähtedega kaetud otsata.
Kuu kiired mängiwad ta luue peal.

Waimude orns.

„Sind musutan, kallike, kohe siis sõidan
Sul sõlge ja sõrmust lään tooma,
Tee raskuse homse päewaga wõidan
Ja tulen siis kosjasi jooma.

Sa kutsu jeks kokku kõik omaksed, wennad,
Ded tulgu, kes kallid sul ilmas.
Sa kutsu ka joodule neiud kes kenad
Ja peiud kel rõõmu leel silmas.“

„Ma kahllen, mu kallike, anna mul andeks!
Sa läbi lääd waimude orust,
Kus mitmete musud on muutunud wandeks
Kus unustad armu ja noorust.“

„Ei usu ma ilmasgi kehata waimu
Su waim mulle kallid su ihus.
Mu kallike! Waigista kartlikku aimu,
Mind saada, lepp reisiks mul pihus.“

Nii lahtuwad sõbrad. Neid waigistab nuttu
Ja kallimat wärawast saadab.
Wees kirustab käiku ja sammub nii ruttu
Ja korrast weel tagasi waatab.

Ja julgesti, kartmata edasi rühib,
Ei tunda wõi wäsimust noorus.
Ju koidikul istudes higi ta pühib,
On teadmata waimude orus.

Rus karastab rändajat hommiku wilu
Ja iga leht tafaselt liigub,
Seal paigas on piiramas nõiduslik ilu,
Orn udu kui une sees kiigub.

Nüüd ilmub seal kiikuwal udusel pinnal
Gulf neidusi, ilusaid nõuri,
Neil säravad ehted on kaelas ja rinnal, —
Nad seadwad end laulmiseks koori.

Neil kaasas on kandsled ja pasunad, wiled,
Neid panewad mahedalt healde,
Ja ühe käes takti kepp, — ilusad lilled, —
See liigub ja laul hakkab peale.

Rõik loodus jääb waitseks ja kuulatab taha,
Ka kaugemal tuulgi ei puhu,
Ei linnud wõi hõijata halgjate kaasa,
Neil laulud on waitkinud juhu.

Laul laulust nii kuulduw süin ilusam, kenam,
Täis õnjust, täis mahedust, mõnu,
Neid kuulates noormees ei mäleta enam
Ta kallima kahtlewaid sõnu.

Seal äkisti udu kaob ära kui wari;
Laul waitib, mäng kestab ühtlugu.
Alt ärkab siis jälle uus waimude kari,
Mis näitab süin hoopis teist jugu.

Nüüd astuwad üles, kus kullased trepid,
Gulf waimusid, — lahwatan'd walged,
Räewarred ja sääred neil kõhnad kui lepid
Ja langemud, kolkunud palged.

Nad langewad kummardes lauljate kaisu
Ja algawad tantsu ja pidu, —
Ei rõdmule panna wõi keegi seal paisu, —
Neil rinnus on kirgline idu.

Neid reisiija waguſi waadata tahaks
Ja puhata ſammeldan'd pingis,
Kuid ſeda ei ſuuda ta panna ſiin pahaks,
Kui leiab end neiude ringis.

Need neiud ka teda ſeal tantſule hüüdwad :
„Siin kadunud ſeiſuſe uhkuſ!“

Kõik mehega korrasti tantſule püüdwad,
Kus tundmata wäſimus, puhkuſ.

Ei mööda ka üksigi ſiin aastaid ja aega,
Ei tundide järele küſi.

Ei rõõmuſid kaaluta kainuſe wäega,
Mäng ööl ega päewal ei püſi.

Ei jõua mees pidada wainuga ſammu,
Et tantſida lõputa mängi ;

Ju otſani raugenud nooruſe rammu:
Ta langeb ſeal ſammalde ſangi.

Sealt ärgates tuleb tal uueſti meele
Ta endine kodu ja kallid,

Kuid kepi na'al pöörab ta kodumaa teele,
Näe inet ! Ta juukſed on hallid.

Ohwerdamine Olimpuſe templis.

Rayſeſt ſaadik kõigest ilmaſt lahuſ,
Kõigest, milles eſſib inime,
Elab noormees waikſelt, ſüda rahuſ,
Walmib templitteeniſtuſele.

Iga tund ta ümber preeſtri pere
Zumalateſt juttu weſtawad,
Muutwad jahedaks ta noore were
Znimlikku nõdruſt laidawad.

Nõnda ſüdan Jupiterile andeſ
Aſtub noormees täna templiſſe,
Eſimeſt kord preeſtri kuube kandes
Tõttab püha talituſele.

Jumalate jumal istumas auujärjel,
Rõrgus, juurus templis kujuneb,
Jupiter seal kuldsel ilu pärjel
Kunsti ehtes taewast kõneleb.

Ime waikus kõrget ruumi täidab,
Püha rahu templis walitseb ;
Heldust armu kuulus kaju näitab,
Preester teda nähes palwet teeb.

Puhas süda araks siin ei läha.
Kauaks jääb weel preester palwele.
Ta ei tea, et teda wõib seal näha
Lille külwaja, üks neiuke.

Kesse lilled puistanud ju maha,
Ja et preestri tööd ei jalgada,
Istub waikselt templi samba taha
Wannikut seal hakab punuma.

Püha tule preester loitma puhub
Palwes süütab ohwri põlema,
Aga kogemata waade juhub
Temal kofku neiu waatega.

Silmapilgul püha kaju unub,
Rõrgus, juurus jääwad kõrwale,
Mõtted wõidab see, kes pärga punub,
Puna tõuseb preestri palgesse.

Ja ta hinges imeline tuju,
Kõik ta ümbrus teisjeks muudetud,
Nagu kohtumõisija näib nüüd kaju,
Kus ta enne heldust aimanud.

Suurus, kõrgus, heldus, püha wiha
Kõik siin ennast täielt näitawad.
Kendest hoolimata süda, iha,
Dma loodud rada astuwad.

Palwetajad.

Raks inimest pühakotta
On kiiresti töttamas teel,
Ei kumbgi neist kumbagi oota
Ei ühte teist tunnegi weel.

Üks nendest on wariser ije
Ja teine suur patune mees.

Seal wariser sõidab et sõrab
Ja hobused traawivad ees,
Tõld päikese kiiredest sõrab
Teelt tõusewa tolmu sees,

Ja tolmu pilwedest kaetud
On põlatud patune mees.

Ees kutsar kui waabatud kaju,
Tal kullaga tikitud rüüd,
See ergutab loomade tuju
Ja hüüab: Eest ära kõik nüüd!"

Ja waitides kõrwale astub
Teelt põlatud patune mees.

Nii sõidab seal waimulik waga
Eht tee tal kül polegi pikk,
Ta tõllal on teenergi taga,
Kõrk, uhke ja sirge kui tikk.

Ka temagi naerab, et jala
Lääb palwele patune mees.

Kad jõuawad kiriku õue, —
Kõik astuwad kõrwale eest, —
Auu annawad nõnda kuis nõue
Ja kiidawad waga meest.

Ja waewaga rahwast läbi
Teed leiab seal patune mees!

Nüüd wariser templisse tõtab,
Pealt näha täis wagadust,
Tal kiriku teener eest wõtab
Auu pattudes wallale ust.

Ja kõikidest nägemata
Lääb palwele patune mees.

Seal wariser aega nüüd wiidab,
Loeb palweid, mis raamatu sees,
Säid tegusid, paastumist kiidab,
Nii julgesti Jumala ees.

Ja oma pattudest kokku

Seab palwet seal patune mees.

Mis üks nendest kiidab ja palub
Ja teine seal tunnistab süüd,
Baekausides salajas kaalub
Neid järele Wägewam nüüd,
Ja leiab, et palju raskem
On põlatud patune mees.

Mustlase laul.

Mu atna alla töttis
Üks wana mustlane,
Ta kandele kaelast wöttis
Ja seadis healele.

„Säh wõta, wilets, raha,
Tee et saad minema,
Ei sinu mängu taha!“
Ma hüüdsin rahuta.

„Su raha jäägu sulle,“
Ta huuled sõnawad,

„Kül kallimat ja mulle
Weel palgats pühendad.“

Ja enne weel kui waitis
Ta huulil wiimne heal,
Su ime helin kaitis,
Mäng algas kandle peal.

Ta mäsfas heale wallas, —
Mu waimu wangistas, —
Rui fohats mere kallas,
Rus laened lafsumas.

Ta ostas walust wihasi
Ja murest mängida
Ja noore armu ihast
Ja õnnest hõisata.

Mäng wiimaks pikkami
Seal kõlas lauluna
Ja üli kurba wiisi
Ta laulis ühes ka.

Ta tenast kofku palmis
Kõik sõnad wiisiga
Ja küsis igas jalmis:
Kus on mu isamaa?

See laul mind tõmbas kaasa
Nii arusaamata.

Ma kuulatafin tase
Ja nutsin ühes ka.

„See ongi, mis ma nõudsin,“

Mul ütles mängija,

„Et sulatada jõudsin

Su südant lauluga.“

V Jahimees.

Mitu päewa soos ja rabas
Paksu, pime metsa sees,
Lingul, püskil lindu tabas
Järgimööda jahimees.

Mõnda lindu ta kül näinud
Lendu tõusma hirmuga,
Kõigil paugud külge läinud,
Ta on siiski jaagita.

Olgu lind ka kõige lähem,
Itka peaseb minema,
Püski walu hoopis wõhem:
Kiista tarwis arstida.

Sügamamas metsa salus
Seltis metsalistega,
Elas wanas kehwas talus
Kuulus soolapuhuja.

Nõidudes ta tegi paha,
Eksiteles nõdremaid,
Kaunid lombeid jättis maha,
Pilkas wagu uskujaid.

Selle urtsituse tõttis
Wana jultun'd jahimees,
Meesehead ta kaaja wõttis,
Palus nõida kaebades:

„Kadedate silma sära,
Kaabri rahwa kuri nõuu,
Nõidanud mu püssi ära,
Wähendanud walu jõuu.

Sukka lääb mu kehwa talu,
Lapsed jääwad leiwata,
Kui su tarkus endist walu
Püesile ei anda saa.

Osksid sa, siis see kord aita,
Saagi jagan sinuga,
Ei su tarkust lase laita
Kuni ilmas elan ma.“

Tüki aega waitjes mõttes
Seisis soolapuhuja,
Wimaks kõneks lõna wõttes
Käätsis targa wiisiga:

„Jouad ära toimetada,
Mis mult praegu kuuled sa,
Siis wõid kuulsaks kütiks jaada
Üle terve ilmamaa.

Pühapäewal, palwetunnil
Kirikusse astu sa,
Näita nagu hinge sunnil
Palusid ja teistega.

Armulaua juure tõta,
Wiin seal tohe ära joo;
Püha leib sealt kaasa võta,
Kallis anne koju too.

Metsas otši paras ase,
Leib seal puusse naeluta,
Ja siis üle öla lasse
Sinna märki püssiga.

Aga tea, et sa ei tohi
Tagasi seal waadata.
Muidu parem arstirohi
Ei ja riista aitama."

Hirnu higi üle teha
Jooksis mehel korraga,
Siisgi lubas nõnda teha,
Nagu nõudis nõiduja.

Pühapäeval täsku täitis,
Kirikusse astus ta,
Seal kui waga usklik näitis
Õnnistuse otüja.

Aga õhtul eha walgel
Kändab raugen'd, rahuta,
Rahwatanud, kurwal palgel
Metsa linnupüüdija.

Püssi kannawad ta ölad,
Taslus pühitsevad and,
Südant litswad patu wölad,
Ta on taewast teotan'd.

Kõige ilusama kaje
Metsas üles otšib ta
Arwates, et paras ase
Siin on proowi katsuda.

Hirmul wärisewal meelel
Püüab lasta püssiga,
Süda hüüab palwe keelel:
Isand, Peastja halasta!

Nagu sunniks ime wägi
Tagasi meesi waatma seal,
Kus ta kase üljes nägi
Peastja kuju risti peal.

Shmatades, et ei kufu,
Püssi wastu toetab ta,
Kogemata awab lufu,
Langeb surma haawaga.

Rustwail filmil üles taewa
Palwetades waatab ta,
Waihfelt kannab ihu waewa
Näägib nõrga healega :

Ära ole kohtus wali
Jesand, Peastja, — halasta!
Pühadus ei ole nali,
Tõsidus on wõitmata !“

Wali karistus.

Kuldist kihla sõrmust kandis
Armastaja neiuke,
Kosja wiina juba andis
Kültaga targale.

See tal õpetanud mõnda
Kudas saada mehele,
Selle käsku täites, nõnda,
Tulnud talle peiuke.

Wiina wõim tõi palju sõnu
Suhu wana eidele,
Heales kuulbus ime mõnu,
Sõnad seatud targaste :

„Oled sa ju priske naene,
Pea sa meeles neiuke,
Ja su rüppe armu laene
Toonud jala raskuse.

Kus ju arm peab diši kandma
Tuluks tulewikule,
Ditsew noorus wilja andma
Elu loomu elusje.

Teatud ajal otši äles
Kõige kenam pildike,
Soia teda oma süles
Waata tihti sellesse.

Teed ja seda ühte lugu
Nõrkemata usuga,
Pildi ilu ihu-sugu
Saab sul õnnes näitama."

Aasta ajad läinud mööda
Kui ju neiu tanu all,
Elab rõõmust elu, tööta,
Märkab rõõmu wärinal:

Mis ta juba täitma peab,
Et ei õnne kaotaks,
Kena pild üles seab
Dma ebajumalaks.

Igal tunnil igatsuses
Waatab mõeldes pildisje,
Et mõiks selles iluduses
Elu tuua ilmale.

Wimaks hinge ihad funnid,
Waikinud ta rinnasje
Mööda jõudnud rasked tunnid,
Talusje sai taimete.

Ena süda õnnes ujus,
Et ta rinnal hingamas
Lapsukene, pildi kujus,
Ine ilu awaldas.

Agga tulewik nii tume,
Kes ei ootaks õnne sealt
Karmi käega õnne jume
Pühkis ema palge pealt.

Nõia tempu Igawene
Maksis kurwa emale,
Nagu pilt, — ta lapsukene, —
Tummaks jäi maailmasse.

E b a h a i g e.

Noormees jumetu ja walge,
Rahuta on päewal, ööl,
Nõõmuta ta lahja palge
Si ta juuda kätä tööl.

Ura kadunud ta rammu,
Reha jõuetu ja nõrk,
Kindluseta tema jammu,
Silma ees tal tume wõrk,

Küla arstid, were wargad,
Nõia naesjed proowitud,
Rõhu seadjad, sõna targad
Dma kunsti katsumud.

Üks neist ütles: „Sina upud
Dma liia were sees,
Sulle tarwis panna kupud,
Siis jääb sinust terve mees!“

Teine sõnas: „Adri rauda
Tuleb hästi pruukida,
Muidu langed warsti hauda
Dma paha werega.“

„Noormees põeb wana wiiki
Laia usfi elukat.

Teda tarwis kõhust triiki,
Räägib kolmas upsakalt.

Siisgi haigus tema rinnas
Närrib juba aastat kaks.
Noormees mõtleb, et ehk linnas
Arsti tartus awitaks.

Selles mõttes sõidab warsti
Tema linna elama,
Otsib üles tubli arsti
Tuhandete aitaja.

Rojas kõnetundi ootab
Noormees põnewusega,
Walust wabaks saada loodab
Arsti nõuu ja abiga.

Arst seal uueb talle wastu
Lahke naeru näoga,
Rääbib teda ligi astu,
Tooli peale istuda.

Siis ta koputab ja kuulab
Haige were tufsumist,
Pärast kirjakogu tuulab, —
Kohu nime otsib wist.

„Noormees, ära kaeba liiga,“
Nõnda juttu alustab,
„Sul on kõhus weike wiga,
Mis nüüd warsti terweks jaab.

Wõta päewas künne pilli,
Plaaster pane kõhule,
Mis seal tõmbab üles willi
Kisub wälja haiguse.

Siis on weel üks kolmas rohi,
Siin on sedel, tähele;
Palju wõtta sest ei tohi,
See on liiga kihwtine.

Minu õpetused püüa
Täita suure hoolega,
Palju ja ei tohi süüa
Ega wiina pruukida.“

Noormees jõhwi pääl nüüd täidab
Õpetused hoolega,
Arsti juures ennast näitab
Seatud ajal wiitmata.

Nõnda lähwad kuud ja päewad

Haigel mööda asjata,
Tema walud endseks jääwad,
Terwis wiisa tulema.

Siin ta kaua aega wiidab
Kallist raha kulutab,
Rahwas teisa arsta kiidab,
Kelle juurest abi saab.

Nii et haige walus mures
Kiidu kõla usaldas
Ja siis teise arsti juures
Nähti abi otsimas.

Teine arst nüüd järgi pärib
Tema endist arstimist,
Ise mokahabet närib,
Näitab nagu naerulisi.

„Haigus wälja' nii ei lähe,
Nagu sind on arstitud,
Sinu kehas werd on wäha,
Sina oled nälginud.

Werel tarwis liisa tuua
Tubli wärste toiduga,
Hästi marjamiina juua,
See saab kohe aitama.

Sedeliga rohtu tooge
Umber paari rubla eest,
Kaks kord päewas seda jooge,
See wiib valu wälja seest.

Seda rohtu ei wõi laita,
See ei ole kasuta,
Kui on näha, et ei aita,
Teeme proowi teisega.“

Uga siingi jäiwad proowid,
Ratsjed tagajärjeta.
Haige rinnas uued soowid
Kolmat arsti katjuda.

See ei ela mitte kaugel
Umber teises uulitsas.

Koormees, nutu pisar laugel,
Sellele seal pajatas:

„Pajju arsta läbi käinud
Tlen oma hädaga,
Haigus halvemaks veel läinud,
Abi kufagilt ei saa.“

„Koormees, tööd ei wõi sa teha.
Kaua, ütlen sulle ma,
Kõrgaks läinud on su teha
Kaske põdemisega.

Sinul puhkamist on waja,
Kahu nõuab raske meel.
Mul on tubli haigemaja,
Sinu jaoks seal ruumi veel.

Haige tallitaja käsub
Täida, ole rahulik.
Haiged on su aju käsud,
Kikkes. terve ergustik.

Luna homme tulla jõuan
Oma haigeid vaatama,
Küllap siis ka järgi nõuan,
Kudas lugu sinuga.“

Koormees tegi nii kui kästi,
Nus haigemajasse,
Siin läks lugu kaunis hästi,
Kõik seal anti haigele.

Kellele arst tegi piina
Keelas wana libedat,
Sellele tõi teener wiina,
Mõnele ka tubakat.

Kõhtu sai et pään jaoks pesta,
Iga liiget määrida,
Läbi ööd wõis juttu westa
Oma feltfilistega.

Midagi ei ole laita
Elu igapidi hää,

Aga noort meest see ei aita,
Rauats siia ta ei jää.

Nagu wäht, kes jõe urkas
Nõrk on koore haigusest,
Noormees, apteek kõhu nurgas
Sisfe joodud rohtudest.

Dmas majas hoolsalt uurib
Tähtsat arsti raamatut,
Iga walu teda puurib
Mis ta kuulnud, lugenud.

Selle kirja wäljaandjat
Läheb noormees otsima,
Seda kuulsa nime kandjat
Tahab lõpetä proowida.

Kus ta elab, — oli meeles,
Päris tuttav minule. —
Praegu liigub nimi keeles, —
See ei puudu asjasse.

Küllap noormees teab ja jõuab
Teda leida ulesse,
Nuusa mehe käest ta nõuab
Tõsist otsust omale.

See on isand ise laadi,
Mehine ta wälimus,
Suulised näitawad ju taati,
Silmis siiski elawus.

See seal mõtleb, kõnes püübib,
Waatab noort meest terawalt,
Ja siis järgi mööda küsib,
Ksalikult mahedalt :

„Kas on sinu elu paigus
Sääraast wiga olemas ;
Kas su wanemaid see haigus
Ammu hauda sängitas ?

Kes su õdedest ehk wendest
Raebab selle häda all ?

Räägi mulle julgelt nendest
Mis sul aga teadaval!

„Minu emal aastaid palju
Siisgi wirt ta päewal, ööl;
Iha tugew nagu lalju,
Peres esimene tööl.

Wennad, õed kõik elutsewad
Nagu kalad wärskes wees,
Niidul, põllul nalja teewad,
Mina üksi haige mees.“

Arst nüüd teda heita käsib
Pingi peale pilali,
Otsib wiga nii et wäsib
Ja siis räägib wiimati:

„Noormees, mis ja muidu jäändad,
Ebahaigus waewab sind,
Kurwal meelel ümber rändad,
Terwe on su kõht ja rind!

Sina ennast haigeks usud,
Asjata jood rohutweed,
Dma waimu maha rufud
Noore elu halwaks teed.

Mine koju, hata töösse
Julgelt rõõmsa meelega,
Maga rahulikult õsse,
Ara tühja unista.“

Rüll see oli kena uudis
Kuulda noore mehele,
Aga see ta elu muutis
Sellest saadit teisite.

Mutt ja siil.

Kes vägewama majaliseks wõtab,
See pärast nuttes majast wälja tõttab.

„Pai naabriema! Kas ja wõiksid anda
Mul korra ruumi oma majasje?

Su maja näib mul üsna wagune,
Siin wõiksin omad lapsed ilma tanda.

Ei mina taha tüliks olla sulle,
Ei toa nurgast palju wälja tule.“

Nii palus alandlikult siili eit.

„Pai deke! Wist sinu soow ei läha.

Mu majake on madal, lagunud.

Siin wõiksid sina saada waewatud;

Siin ruumi mõlemaile liiga wäha.

Kui siisgi sulle meeldib minu tuba,

Siis astu sisse, selleks annan luba.“

Nii wastas ennast wabandades mutt.

Siil tuli tupp, ennast nurka peites,

Paar päewa elas üsna waitseste.

Kui tuli õhtu, jäi ta wagusi

Ja tasakesti hingusele heitis.

Ra siia paigutati nurga-woodi,

Siin noored siilikesed ilma toodi:

Neid musutas ja katsus muti moor.

Nii ühisus ja sõprus majas asus,

Aeg tõttas lõbusasti edasi:

Noor siili pere kofus priskesti;

Siil muti waewa lahufega tatus.

Ruid pärast tuli muti majas muutus.

Wist majuline pere eite pmutus,

Seft toast kostis nagin, kostis riid.

Siil wiimaks majas palju paha tegi,

Õöd läbi kuufas oma perega.

Kui pere eit neid hakkas noomima,

Siil ajas wiha pärast okkad segi:

„Näe waatke narri! Kesse põldu laewab

Ja iseennast musta tööga waewab,
Meil tohib tulla jutlust pidama.“

Nii rääkis poegadele süli ema —
Ja õpetas neid mutti pillkama,
Kes waewawat neid tühja kõnedega, —
Sest perenaene majas olla tema.

Mutt ütles üles: „Naaber sa teed paha,
Sind kauem majas pidada ei tahta,
Wõid minna, kus su endne elu paist!“

„Kel süin on paha, see wõib minna,
Kus elu parem näitab temale.
See onnike on paras minule,
Mül pole elu paigaks mõisat, linna.
Si armasta ka mina tühja uhkust,
Siit leiab kontidele parast puhkust.“
Nii ajas süli-tädi muti minema.

Meie aja Hans.

Hans iga asja paremini teha tahtis
Kui keegi enne teinud ilma tees.
Ta tihti ukse pilu wabalt wahtis,
Mis tegi toas tema peremes.

Ta peremes, üks üliluulus tohter,
Kes tundis iga ühe häda-ohu,
Si olnud kangeid asju andes ohter,
Waid andis aru järel iga rohtu.

„Mu isand läinud hoopis rumalaks,
Ta rohud ei wõi haigeid aidata,
Ta annab mõnda rohtu tilka kaks,
Mis mina annaks poole toobiga.

Mu tarkust rahwas muidugi ka usub,
Ma olen kuulsa tohtri sulane.
Ma parandan, mis rahwast waewab, rufub,
Ja hakkab ise arstiks nendele.“

Nii rääkis Hans ja seadis leede pada
Ja pani patta kangeid rohtusid,
Seal luges nõia sõnu mitu sada
Ja tegi mõnda sala wigurit.

Ruid auru wägi wõttis mehe aru,
Aur kähinaga pajast üle kees,
Mees jooksis toasti wälja, nagu maru,
Ja tegi tühja nalja ilma ees.

Ta jampsis sõnu ainult hullul meelel,
Mis kaua peeti lausa tarkuseks,
Noor weri kiitis teda kõrgil keelel,
Ruid Hansuke on jäänud sulaseks.

Stolm keppi.

Kolmefesti ühes reas
Seiswad kepid waijseste,
Aga üksigi nende seas
Pole teise jarnane.

Ühel uhke käepide
Flustatud kullaga,
Kaelas kallis siidi sibe,
Mitme tuti, topsiga.

Teine tugew tamme haru,
Korbalise koorega,
Keda lihtind torm ja maru,
Jätanud siisgi iluta.

Kolmas priske pihlakine,
Witsaks witsaks windunud,
Wärwil were karwaline
Parajasti paindunud.

Nende wahel sõbrus, waijus
Kestis kaua edasi,
Wiimaks tüli kaja kairus,
Kaunis rahu rikuti.

Kulla kandja wäge, wõimu,
Wõttis ohtralt omale,
Algas waljul sõnal sõimu,
Kääkis tamme kepile:

„Sina wana rumal kaigas,
Kesje siia lubas sind,
Et sa asud auufas paigas,
Tüütad teisi ja ka mind.

Kodumal ja kasw'sid üles,
Wõõras wiis sul tundmata,
Tuisid tuule tormis süles,
Küürutasid külmaga.

Wine! Sa teed mulle häbi, —
Mina wõsu wäljamaalt, —
Tahad tähtsust minu läbi?
Wälja wilets warju alt!”

„Naaber, see on tühi kära,“
Tamme kepp jeal tõstis healt,
„Waigista ja wiha ära
Kuula minu wastust pealt:

„Wõõralt maalt sind siia toodi,
Tuul ja torm sul tundmata,
Meistri majas uueks loodi,
Kaunistati kullaga.

Sellepärast noormes wõtab
Zlu ehteks kätte sind.
Wängides weel ilmas tõttab,
Tundmata tal elu hind.

Koffu lang'wat õhu-linna
Zoonistab ta sinuga,
Tühjad ihad täitwad rinna,
Tõsidus tal tundmata.

Kellel töö ja tunnid kallid
Wiskab ära nurka sind,
Aga kellel juuksed hallid
Wõtab toetajaks mind.

Siis me käime kahkesti,

Waemas wintsun'd wennakfed,
Nurka jääd sa igawesti,
Endist halpust häbened.

Aga mina jäädwalt annan
Tuge wana raugale,
Kuni küpse wilja kannan
Enda najal rahusse."

"Sina meie jeltüst kasi!"
Süüdis tammel' pihlakas,
"Ragu ise oleks ahi,
Kena jutlust pidamas?"

Kül ma julle koha näitan
Wana ori alatu,
Warsti oma kohut täidan
Sulun kinni sinu suu!"

"Isand pihlak aeg on hilja,"
Wastas osaw tamme puu,
"Tuntud küllalt on su wilja,
Nüüd sa oled jõuetu.

Aastafajad wõitu a'asid
Sirmatawalt isamaal;
Drja pihta painutasid
Olid auu sees hallil a'al.

Nüüd on ajawaim sind kannud
Nurka rahwa filma eest,
Waba ilma walgus annud
Teaduje su wärwidest.

Ei su wärwi üksigi muuda,
Bereft oled punane,
Ei sind puhtaks pesta juuda,
Jäädawalt jääd häbisse."

Jällenägemine.

Weel hilja õhtul, eha ajal
Kui kõik ju külas wagane,

Üks noormees rändab kepi najal, —
Wist püüab ta öömajale.

Tal jalas saapa lawa, pastel
Ja riided seljas kattenud,
Nii tuleb wäjin'd taja astel
Waim ihu ära waewatud.

Ta otsib, midagi tal waja, —
Doeb nimekirju ijufalt, —
Nii leiab wiimaks sõbra maja
Ja astub sisse uulitsalt.

Seal mees, kui kangelase kuju
Täis elujulgust tugewust,
Kel tundmata on mure tuju
Tal naeratates awab ust.

Seal kõrwalikus elumajas
Kõik asjad puhtad, ilusad,
Ja puud ja pöösad ditswad aias,
Kõik kohad küllust näitawad.

Kui hirwekene waikselt, taja
Käib wabalt rohu laane sees,
Nii sõbra armsam abikaasa
Siin kõnnib lihifais tubades.

Ta wirgad käed on usinuses
Siin kaunistamas mehe tööd;
Ta pilgud hellas armastuses
Kui tähed walgustawad ööb.

„Mu sõber, ära pane pahaks,
Nii ütleb sisseastuja,
„Ma nõuu sul t küsida nüüd tahaks,
Kuis ennaü parandaksin ma.

Kõik wanemate kaasa andi,
Noort elu, terwist, wagadust,
Ma olen pannud wiina panti,
Nüüd tunnen waejust, wiletsust.“

„Joo edasi, teist nõuu ei tea
Ma sulle anda midagi,

Ei paremast sa lugu pea,
Tal wastab sõber waguši.
See sõna nagu oda piste
Nüüd haawas waeše südame.
Ta jättis sõbra majas iste
Ja kadus pimedusesse.
Ja esimest kord elu ajas
Läks kõrtsist mööda ometi,
Tal kõrwus sõbra sõna kajas
Nii noomivalt: „Joo edasi!“
Ta tundis sõbra pillest piina
Ja tema kasu kainusest,
Ei joonud ial enam wiina
Ja lahkus endseist sõbradest.
Ta ehitas weel ukhed majad
Ja tegi elus kaunist tööd,
Tal õitsewad rohuiad,
Arm walgustas ta elu ööd.

Haraka kawalus

Jää paigale kus on ju päris aie
Ja ära ennast taaja wiia laie,
Kui kõrgemalt käib wenna mõtte-õud,
Kus tubli waim on lustil mängimas,
Seal närtsida võib wäeti palawas
Ja ühes kõndida ei suuda nõber jõud.
Kord heitis nõusse terve laulja jugu,
Seal ühes: õõpit, räästas, lõofene
Ja lägu, läblit, pääsukene,
Et laulda ilma iluks wõidu lugu;
Ja kellel ilujamad healed loodud rinda
See saagu omal palgaks wõidu hinda,
Kuid pöösa taga oli kuulamas
Wirt satja pois, üks harakas.
Ra tema tahtis pidust oša saada.
Ta kõneles: „Ras pole ime!“

Ei üksgi nimeta neist minu nime
Ja ometi ma mõistan joru a'ada.
Ja tahan kõikidega võidelda;
Eh! võidan seal vast oma lauluga,
Siis neile nende uhkust kätte tšun.
Kuid õõpituga võidelda käib üle jõuu, —
Pea finni! — praegu leian kalli nõuu:
Ma pilkan ilma ees ta enne läbi,
Teen naeruks teda kõige lauluga,
Siis põgeneb ta pidult minema,
Ta õrnafene tunneb ruttu häbi.
Siis olen mina üksi võidumees,
Käin takti lüües kõige teiste ees.“
Aeg tuli. Kerge kirju harakas
Pool päeva nakkutades higistas.
Ta isaisa wiisid kottu korjas
Neid kõrgil healel wälja helistas,
Kuid nendestgt seal tunti harakas
Kes teenri wiisil oma kunsti orjas.
Seal pöösa warjult selged healed saatis
Õrn õõpit armsalt wõidu paigale;
Heal tungis iga kuulja hingesse
Et igauks ta poole tänul waatis.
Nüüd polnud enam palju aja wiitust,
Tal iga kuulja andis kõrget kiitust.
Mis tegi harakas? Ta tundis häbi,
Kõik uhkus nähti järsku kadumas; —
Pää norgus, jaba üsna madalas,
Ta astus kõneledes kuuljaisi läbi:
„Siin pole muud kui tühi kära,
Siit iga mõislik põgenegu ära.“

Tuulelipp.

Kad Taara mäe tippu
On seadnud tuulelipu,

„Heinaliste filgu warras
On siin mulle omane.

Sitifikad kõik warda pistes
Parajasti küpsetan,
Baatan ise juures istes
Nagu küla kütü Jaan.“

Kein nii mõeldes habet silub,
Wiltu-mokal wilet a'ab,
Sitifate peale piilub,
Ahnelt lõugu lõgistas:

„Kül on iju äratajad,
Warda otsas sitifikad!
Kui nad täitsa küpsaks saawad, —
Haigele head maitsewad.

Koka suu on esimene
Kallist rooga katsumas . . .“
Nõnda hõldes Reinukene
Ühe katti hammustas.

„Oh, see sitikas on kröbi,
Ära kuiwanud kui luu;
Haigel tuleks jesti uus töbi,
Mustaks määrub musu suu.“

Nõnda kõiki korrast katsub,
„Piiga saanud — kröbijeb!“ —
Söök neid ahnelt, et suu matsub,
Kuni wiimane wäheneb.

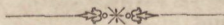
Wõtab maast weel paluk-marju
Mõne iwa ijuga
Ja siis heidab pöösa warju,
Sööma peale puhkama.

Iuhataja.

	Lehet.
1. Saulu wõim	3
2. Waga meel	3
3. Minu luule	2
4. Kodu koht	4
5. Laske rahus	5
6. Tiigi kaldal	6
7. Uunenägu	6
8. Hälli päewa wõõrad	7
9. Kostus	9
10. Sonetid Peeter Jakobson'i haul	9
11. Tänuks oma kooliõpetaja J. Zürgenstein'ile	10
12. Ratfanif	11
13. Rõõm ja mure	12
14. Luige laul	12
15. Raugel	13
16. Walgusele	14
17. Jõulu mõtted	14
18. Jõulu laul	15
19. Sonet Narkwera lossi waremetele	16
20. Gestrakawa 75 aasta wabaduse päewaks	17
21. Laulge	18
22. Küllalt	19
23. Kas tunned meest	19
24. Uus aasta	21
25. Rewade	22
26. Koit	22
27. Kuiwanud kõrs	23
28. Wana peegel	23

29.	Mägi	24
30.	Sõgi	25
31.	Meri	25
32.	Ranna pilt	26
33.	Mere rannal	27
34.	Rahu org	28
35.	Sülgaw tiri	28
36.	Täht	28
37.	Armuline öde	29
38.	Muutlik meel	30
39.	Rannata	30
40.	Asjata	31
41.	Tormis	32
42.	Kartus	32
43.	Wimne palwe	33
44.	Raabri talus	34
45.	Biblikad	35
46.	Kirsipuu	35
47.	Mirdi unenägu	35
48.	Õngitseja	36
49.	Raabri külas	37
50.	Soow	38
51.	Teel	38
52.	Õhtul	39
53.	Kas on luba	40
54.	Waikus	40
55.	Wiimisel korral	41
56.	Peegel ja pilt	42
57.	Palwe	42
58.	Mis meie kõik mõtleme	43
59.	Õhelad	43
60.	Kaks linnukest	44
61.	Õnglid just meie ei olegi	44
62.	Põhjuseta kaebdus	45
63.	Paras wastus	45
64.	Külas kõik	46

65.	Petetud	46
66.	Uwabus kallimale	47
67.	Seal meele	48
68.	Sinu wäärtus	48
69.	Muutus	49
70.	Tähtjas tund	49
71.	Udus	50
72.	Wahtijad	50
73.	Petetud neiu	51
74.	Unes	52
75.	Wali wastus	52
76.	Ruju walamine	53
77.	Ara nuta	53
78.	Jää seisma	54
79.	Sügise	54
80.	Talw	55
81.	Talwe öö	55
82.	Waimude orus	56
83.	Dhwerdamine Olimpuse templis	58
84.	Paltwetajad	60
85.	Muulase laul	61
86.	Jahimees	62
87.	Wali karistus	65
88.	Eba haige	67
89.	Mutt ja siil	73
90.	Meie aja Hans	74
91.	Kolm keppi	75
92.	Jällenägemine	77
93.	Haraka kawalus	79
94.	Tuulelipp	80
95.	Reinuwader	81

Kel iga pilwe wina
Ja tuuled pöörwad nina.
Lipp seletada püüab
Ja uhkelt alla hüüab:
„Käe, ilm mu ümber käänab
Ja õhus wiffleb, wäänab.
Ju aasta kümned mina
Pean paigal oma nina,
Ei fiigu, liigu tihti
Waid ajan kindlat sihti.“

Reinwader.

Wana Reinufese naene
Waewles woodis waluga.
Kaua kannatas ta waene,
Lühja tõhtu tülita.
Woodi äärel aset wõttes
Istus isand Reinufe,
Pisar palgel, matus mõttes,
Nägu nuffer, nutune.
„Sinu haigus mulle mureks,
Kurtuw kaasa, kallike.
Sinu eest ma ise sureks,
Raebas kawal rebane.
„Jäta maha kurbtus, mure,
Minu süda paraneb.
See lord wiist ma weel ei sure,
Nälg ju näpistusi teeb.
Vulle juu täis soolast anna,
Palub põdur naesufe.
„Katsju küllast mõni kana,
Lepikust üks linnufe.“
„Kohu, kohu teele tõttan,
Püsimata, püügile,

Rõik, mis kaunis, kaasa võtan :
Hellate jäe elusse !”

Kõrivad kikkis, saba sorus,
Juba eemal rändab ta.
Pää, mis kodu seisfis norus
Tõstab püsti püüdiija.

Mantee peale välja jõuab,
Silmab muste sitikaid.
Dmale neid toiduks nõuab,
Käägib sõnu kavalaid :

„Naesjel hea nii kõneleda,
Kärstitumalt käskida.
Kust ja võtad kõike seda —
Kas see tuleb tuulega ?

Naese pärast nahka müüa — —
Küla koeri katsuda. —
Et ta konne osta süüa, — —
Neid saan kerge waewaga.

Aga konna püügilt jooDES
Nohu töbi tulemas.
Tiigi mustas muda woodes
MäärduB kallis kasukas. —

Korjan maanteelt kofku parem,
Musta koore mustikad,
Wiin tal toiduks koju warem
Kõwa koore kandijad.

Aga nõnda on nad toored,
Nad ei kõlba naesele.
Halwemaks ehk kõwad koored
Teewad haige südame.“

Mõelbud — tehtud ! Rein ei lase,
Aega mina kaduma
Tunamull'ne tule ase.
Leidub metsast waewatq.

„See on praadimisets paras !“
Süüab rõõmsalt Reinuke.